

“นี่เหรอคะชุดของอัน”

อันนาถามเสียงเบาหวิว พลิกชุดชั้นในลูกไม้ตัวจี๋วที่อยู่ในไม้แขวนในมือไปมาพร้อมทำหน้าเหย เลือ่ชั้นในลูกไม้สีดำเว้าอกลึกจนดูไม่น่าโอบอุ้มเต้าอ้อมเต็มไว้ได้ยังพอทน แต่กางเกงในลูกไม้โปร่งบางนี่ต่างหากตัวปัญหา ถ้าสวมใส่ตามประโยชน์ใช้สอยปกตคงไม่เป็นไรนัก แต่นี่ต้องสวมใส่เฉพาะชุดชั้นในเดินต่อหน้าผู้คนนับร้อยในงานเดินแบบชุดชั้นในคอลเล็กชันใหม่ของชุดชั้นในยี่ห้อน้องใหม่มาแรงยิ่งคิด หน้าหญิงสาวยิ่งซีด

“ขอเปลี่ยนได้มั้ยคะ มันบางจน...”

จนเหมือนแก้ผ้าเดิน!

ขนาดแค่พูดหล่อนยังอาย นับประสาอะไรกับต้องแบกหน้าเดินแทบอาบลมห่มฟ้าสู่สายตานับร้อย

“ไหนพี่จี๋วบอกว่าแค่ชุดชั้นในเต็มตัวธรรมดาไปคะ” อันนาพยายามส่งสายตาอ่อนหวานให้คู่สนทนาที่เอาแต่นิ่งอยู่อึดใจใหญ่มองหน้าตนเองสลับกับชุดชั้นในตัวปัญหา หวังว่าฝายนั้นจะใจอ่อนยอมเปลี่ยนให้ใส่ชุดมิดชิดกว่านี้...สักนิด

“ธรรมดาสุดแล้วหนูจ๋า ชุดชั้นในนะ ไม่ใช่ผ้าห่อศพจะได้คลุม

หัวหมิดหมด” จิตภาออกอาการรำคาญ

“โอ้ พี่จิ๋วขา” อันนาเสียงสั่น ก้มหน้ามองชุดในมืออย่างจนปัญญา

“อย่ามาเป่าปี่เชียวนะ เงินก็รับไปแล้ว อยู่ๆ เกิดเรื่องมากจะไม่ยอมเดินขึ้นมา แบบนี้พี่ก็แย่สิ เธอรู้ตั้งแต่แรกอยู่แล้วนี่ว่าเป็นงานเดินแบบชุดชั้นใน น่าจะจินตนาการออกนะจะว่ามันขึ้นขนาดไหน อุตส่าห์หางานให้ สงสารเห็นว่าร้อนเงิน ฉันนี่มันหาเรื่องใส่ตัวแท้ๆ สិនะ”

“พี่จิ๋ว...”

“ถ้ามีปัญหาแบบนี้อะไรหาพี่คงป้อนงานให้เธอไม่ไหว เอาฉันมัยยี้” จิตภาทำเอว ขึ้นเสียงเร่งเอาคำตอบแบบคนหัวเสีย

“อันจะใส่ค่ะ”

“แค่นั้นแหละ” จิตภาทิ้งแขนลงข้างตัว สีหน้าเปลี่ยนเป็นยิ้มแยมพอใจ เอ่ยเสียงอ่อนลง “รีบไปเปลี่ยนชุดซะสิ”

“ค่ะ”

อันนารับคำ มองชุดชั้นในในมือด้วยสายตาเหมือนคนสิ้นหวัง เดินเข้าห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าพร้อมโทษตัวเอง หลอนไม่แน่ใจอันรับงานนี้ตามคำรบเร้าของจิตภาเลย น่าจะนึกให้ได้เร็วกว่านี้ว่าหากมีสิ่งผิดพลาดจากข้อตกลงก็มีแต่แพ้ทางจิตภา ด้วยบุญคุณท่วมหัวของอีกฝ่ายที่คอยหางานป้อนให้นางแบบโนเนมอย่างหลอนทำอยู่เสมอ

งานจากจิตภาเป็นงานถ่ายแบบเดินแบบเล็กๆ น้อยๆ แต่ได้เงินงามและเร็วกว่างานประจำในออฟฟิศของหลอนรวมกันทั้งเดือน อันนาชอบชีวิตเรียบง่ายของการทำงานประจำพอๆ กับเกลียดงานเสริม

งานเสริมที่ได้รับการป้อนจากจิตภา...หญิงสาวผิวเข้ม ร่างผอมแห้ง ไร้ผมยาวฟู จากบริษัทมอดลลิงที่อันนาได้พบโดยบังเอิญ มีตั้งแต่งานภาพนิ่งกระทั่งดันให้เป็นที่ถึงนางเอกละคร งานที่อันนาเคยทำ

เป็นงานกระจอกๆ สำหรับนางแบบชื่อดังส่วนมาก อย่างถ่ายโฆษณาครีมทาผิวที่เน้นเฉพาะส่วน เช่น มือ เท้า หรือท่อนขา นางเอกนางแบบชื่อดังหลายคนที่ว่าหน้าตาสวยนั้น รูปร่างสวยไม่เท่าอันน่าด้วยซ้ำไป ผู้ชมที่ไม่เคยรู้จักเห็นร่างกายอันน่าในโฆษณาจนจินตนา งานเหล่านั้นหล่อนทำได้ค่อนข้างดี มาล่ำปากใจจนทำให้เกลียดกัตรงการถ่ายแบบที่ต้องนั่งน้อยหม่นน้อยอย่างกางเกงขาสั้นเหนือต้นขา ชุดว่ายน้ำ และชุดชั้นใน

ชุดชั้นในลูกไม้เนื้อดีสีดำอยู่บนร่างอันน่าแล้วในตอนนี หญิงสาวมองเงาตัวเองในกระจกแล้วหน้าร้อนชูด้วยความอับอาย สีเข้มของมันแทนที่จะช่วยพรางนวลเนื้อได้ผ้าชิ้นจิ๋วทั้งสอง กลับทำให้ยังเป็นจุดเด่น เพราะความขาวตัดกับสีชุดซึ่งมองเห็นชัดได้จากช่องว่างของลายลูกไม้ ถ้าเป็นไปได้หล่อนอยากถอดชุดนี้ทิ้ง ใส่ชุดเดิมแล้ววิ่งหนีออกจากงานไปเลย แต่ทำอย่างไรได้ในเมื่องานประเภทที่เกลียดเงินดีกว่างานทั่วไปกว่าเท่าตัว

ชุดทำงานถูกนำออกมาแขวนอย่างเรียบร้อยรวมกับชุดนางแบบคนอื่น ๆ รอเวลาเปลี่ยนกลับคืน ใบหน้าหญิงสาวยังคงร้อนจัด ที่งานผู้ชายหลายคนจ้องมองแบบไม่เกรงใจ หล่อนกลั่นใจทำเป็นไม่เห็น ในเมื่อไม่มีทางเลือกและจำเป็นต้องใช้เงินจริงๆ ก็เหลืออยู่แค่ทนทำต่อไปพร้อมกับภาวนา...ขอให้มีคนมาชมการเดินแบบชุดชั้นในวันนี้หน่อยๆ ด้วยเถอะ

“ผมจะรออยู่แถวนี้”

เหมริชต์ ชายหนุ่มผิวค่อนข้างเข้มในชุดสูทสากลสีดำยืนกุมมือก้มศีรษะลงนิดหนึ่งขณะพูดกับชายผิวขาวอมชมพูอย่างชาวตะวันตกที่กำลังก้าวลงจากรถ

ชายผู้นั้นก้มลดกระดุมเสื้อสูท พยักหน้าให้คนขับรถนำรถไปจอด

แล้วค่อยมองเหมมรัชต์อย่างรู้เท่าทัน

“คิดชิงอีกละสิ ไม่เอาละ นายต้องเข้าไปกับฉัน” สำเนียงพูดไทยชัดแจ่มชัดกับใบหน้าหล่อเหลาอย่างชาวตะวันตกโดยสิ้นเชิง

“ผมควรรอดตรงนี้” เหมมรัชต์ยืนยัน

“แต่ฉันอยากให้นายเข้าไปด้วยกันนี่หว่า ช่างโน้นสาวๆ สวยๆ ทั้งนั้นนะโว้ย ไม่สนมั่งหรือไง เมื่อไรนายจะเลิกทำตัวเกรงอกเกรงใจฉันสักทีวะเหม”

“ผมจะทำ ถ้าคุณสั่ง”

สิงหราชถอนใจเฮือก ครว้าคอเหมมรัชต์แรงๆ จนคนสูง 177 เซนติเมตร ที่ว่าสูงแล้วเขาไปตามแรงคนตัวสูงใหญ่ถึง 189 เซนติเมตร

“แล้วถ้าฉันขอร้อง” สิงหราชเลิกคิ้ว ปล่อยคอคนไม่ต่อสู้ด้วยการแข็งนิตินทรีย์ที่ไม่อาจสังคลอนคนหน้านี้ได้

“ผมควรจะอยู่คอยข้างนอกกับคนขับรถ”

คำตอบของเหมมรัชต์ยังราบเรียบไร้ความรู้สึก กระตุ้นให้สิงหราชหน้ามุ่ยขึ้นเรื่อยๆ ก่อนโอวยวาย “เปื้ออโว้ย ให้มาเป็นเพื่อนดันจะรอข้างนอก”

“รีบเข้าไปเถอะครับ เดี่ยวเจ้าของงานจะรอ” ท่ามกลางอารมณ์ร้อนกรุ่นของสิงหราช เหมมรัชต์ยังคงตีหน้านิ่งอยู่ต่อไปได้ขณะเอ่ยแรงเสียงเรียบ

“เออ!” สิงหราชกระแทกเสียง เดินปึงปังตรงไปยังลิฟต์ใกล้ลานจอดรถของห้างสรรพสินค้าชื่อดังซึ่งเป็นสถานที่จัดงาน เขารู้มานานแล้วว่าลูกน้องคนสนิทเกรงใจเขาเกินเหตุทั้งที่...ไม่ควรเป็นอย่างนั้น

...

งานเดินแบบชุดชั้นในถูกจัดขึ้นที่ฮอลล์ชั้นบนสุดของห้าง เจ้าของงานเป็นลูกเศรษฐี ได้รับเงินจากพ่อแม่ให้ลองเปิดกิจการเล่นๆ แต่เกิดรุ่งขึ้นมา งานนี้เป็นการเปิดตัวคอลเล็กชันที่สาม มีเซเลบมากหน้า

หลายตาได้รับเชิญมาร่วมงาน รวมถึง สิงหราช ศุภพล ด้วย

“ซิน” เปรมสินี เจ้าของแบรนดซ์ขึ้นเป็นผู้เป็นเจ้าของงานสงเสี่ยงหวานแหลมทักทายสิงหราชตั้งแต่เห็นเขาก้าวออกจากลิฟต์เดินตรงเข้างาน แขนเรียวล้วงหมับเข้ากับลำแขนแกร่ง ชบอกลางจอละเอะเหมือนยังเป็นคู่ควงกันอยู่ “ทำไมมาช้านักคะ ซินนี่กว่าคุณจะเบียร์”

“มัวทะเลาะกับไอ้เหมอยู่” แม้เรียกด้วยสรรพนามเหมือนไม่ให้เกียรติ แต่น้ำเสียงเวลาเอ่ยถึงเหมรัชต์ของสิงหราชนั้นเต็มไปด้วยความรักใคร่ อย่างที่ใครฟังใครรู้ว่าเขาให้ความสำคัญแก่คนคนนี้นักเท่าใด

เปรมสินีจับความรู้สึกนั้นได้ แต่ไม่เคยพอใจความจริงข้อนี้ หล่อนลอบเบ้หน้าก่อนพูดขึ้นอย่างอดปากไม่อยู่ “คุณนี่ก็ดี้อเขาอยู่ได้ เขาไม่อยากรสนิทด้วยก็ช่างเขาสิคะ”

สิงหราชปลดมือเปรมสินีออกทันทีทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ไม่นึกรังเกียจคู่ควงเก่า ซึ่งแสดงท่าเหมือนจะลืมนว่าสถานะปัจจุบันเป็นแค่เพื่อน เขามองหน้าคู่สนทนาอึดใจ สบตาหล่อนตรงๆ เตือนเสียงจริงจัง

“เหมเป็นคนสำคัญในครอบครัวผม คุณน่าจะรู้”

เปรมสินีหน้าเสีย รู้ตัวว่าพลาดอย่างแรง สิงหราชเป็นหนุ่มเจ้าสำราญ ไม่ถือสาหาความกับคู่ควง อะไรรอมได้เขาก็ยอม แต่ถ้าไม่พอใจขึ้นมาเมื่อไร... “สินีขอโทษค่ะ”

คำขอโทษเหมือนไม่มีผลนัก แวตาสิงหราชแสดงว่าโกรธ แต่ท่าทางเหมือนไม่มีอะไร นอกจากเสียงตืดเย็นชา

“คุณรีบแขกต่อเถอะ ผมเมื่อย ขอเข้าไปนั่งรอกานเริ่มดีกว่า”

และโดยไม่รอคำตอบ สิงหราชเดินหายลับไปในหมู่คนบริเวณหน้าเวทีทันที ไม่สนใจปฏิกิริยากะบิงกะบอนของเปรมสินีแม้แต่น้อย

หลังจากตึงตันจนสิงหราชยอมเข้างานคนเดียว เหมรัชต์ที่เก๋อยู่ชั้นล่างของห้างสรรพสินค้า เดินเข้าร้านหนังสือขีอนิตยสารรถยนต์ฉบับหนึ่งติดมือมาหาที่นั่งอ่าน ไม่นานเท่าไรโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น

“ครับ”

“ขึ้นมาหาฉันที่งานที่ แถวน้ำสุด”

“ผมไม่...”

“ฉันสั่ง!”

เหมรัชต์ขมวดคิ้วระหว่างรับคำเพียงสั้นๆ ลูกชิ้นวางนิตยสารทิ้งอย่างไม่เหลียวแล ถ้าไม่มีธุระสำคัญแล้ว สิงหราชหรือที่ใครๆ มักเรียกว่า ชิน ไม่มีวันออกคำสั่งกับเขาเด็ดขาด

ชายาวกาวเร็วขึ้นด้วยความร้อนใจพร้อมกับหงุดหงิดตัวเอง ขึ้นมาติดหมัด คำที่ไม่ยอมตามสิงหราชไปตั้งแต่แรก

...

ขึ้นมาถึงฮอลล์ที่ชั้นบนสุด เหมรัชต์ยังคงเดินกึ่งวิ่งฝ่าผู้คนจนถึงตัวชายหนุ่มหล่อเหลาที่นั่งโดดเด่นอยู่บนเก้าอี้แถวหน้าสุดหน้าเวที ดวงตาเรียวคมกริบมองสำรวจเจ้านายแล้วหัวคิ้วกดลึก นอกจากสิงหราชจะดูท่าสบายอกสบายใจดีแล้ว ยังน่าจะมีเรื่องพอใจเป็นพิเศษด้วยซ้ำ ประกายตาแวบวาวนั้นละที่บอก

เหมรัชต์ถอนใจ บางที่เขาคงโดนสิงหราชแกล้งอีกตามเคย “คุณหลอกผม?”

“นั่งสิ นายบังคนข้างหลังอยู่ไม่เห็นหรอ?” สิงหราชพยักพยิดไป ยังเก้าอี้ข้างตัวที่เจ้าตัวเพ็งจัดการให้เจ้าของเดิมย้ายไป

“ผมจะออกไปรอข้างนอก” เหมรัชต์ลงเสียงหนัก

“สั่งให้นั่งก็นั่งเถอะน่า ฉันมีเรื่องให้ทำ”

คำว่ามีเรื่องให้ทำทำให้คนเป็นลูกน้องคนสนิทนั่งลงอย่างว่าง่าย มองตามสายตานายขึ้นไปบนเวทีด้วยสายตาเย็นชาติดกับสายตาแพรวพราวของคนข้างตัว

“นั่น ออกมาแล้ว นายช่วยดูทีชีว่าแม่สาวตาคนผมคลืนเหมือนเงือกน้อยคนนั้นใช่คนที่ฉันคิดหรือเปล่า”

นางแบบสองคนล่าสุด คนหนึ่งเป็นชาวต่างชาติ ผมยาวตรงสีบลอนด์ ส่วนอีกคนเป็นสาวไทยรูปร่างออรชร อวบอ้วนในส่วนที่ควรมี เหมรัศม์มองหญิงสาวตาข้างเหมือนไม่อยากจะสายตา

สิงหราชชำเลืองมาเห็นแล้วหัวเราะคิก “ใช้สินะ ไม่น่าเชื่อว่าแม่เลขาฯ ของนายตกกลางคืนจะกลายเป็นนางแม่ว”

“อันนา” เหมรัศม์พึมพำ มองตามหญิงสาวในชุดชั้นในลูกไม้ซึ่งปกปิดร่างกายแทบไม่ได้เลยจนลึบหายเข้าหลังเวทีด้วยสายตาไม่อยากจะ

เชื่อ

“อ้อใช้สินะ ฉันจำได้แล้ว อันนา...อันนา อาภาภักทร ใช้ไหม ชื่อเขานะ” สิงหราชทบทวนความทรงจำภายในเวลาไม่กี่วินาที

“ครับ ผมไม่อยากจะเชื่อ” เหมรัศม์คราง อันนาในสายตาเขาเป็นผู้หญิงเรียบร้อย ค่อนข้างซื่อๆ แต่ทำงานได้เรื่องได้ราว มีความรับผิดชอบสูง ท่าทางเอาจริงเอาจังเหมือนแม่ครูแก่ๆ เกินกว่าจะยอมทำงานเปลื้องตัวอย่างนี้

สิงหราชหัวเราะอีก มุมปากหยักยักขึ้นเหยียดๆ ด้วยซ้ำเมื่อหัวเราะครั้งนี้ เขาหันมาคุยกับเหมรัศม์ตรงๆ เมื่อหญิงสาวที่หมายตาเข้าหลังเวทีไปแล้ว

“ผู้หญิงก็อย่างนี้แหละ เชื้อฉันหรือยัง แม่แต่เลขาฯ ของนายก็ไม่เว้น เห็นหงิมๆ ตกตึกโผล่มาเดินล่อตะเข้อยู่นี่”

เหมรัศม์พูดไม่ออก ถึงจะทำงานร่วมกับอันนามานาน แต่ไม่สนิทนัก เพราะตัวเขาเองที่ชอบสร้างกำแพงจนไม่มีใครก้าวข้ามมาสนิท เกินกว่าคนรู้จักได้ เขามองหน้าเจ้านาย มองเข้าไปในดวงตาระยิบระยับและครางออกมาเมื่อแปลรหัสในดวงตาคู่นั้นออก

“คุณเรียกผมมาเพราะเธอคนนี้”

“ตรงเผง” สิงหราชตีดนิ้ว “ที่นี้ก็หน้าที่นาย คือนี่ฉันต้องการอันนาบนเตียง เขาต้องการอะไรให้เสนอมานะ ฉันไม่เกี่ยง”

“นั่นมันลูกน้องผม” เหมรัชต์ค้านเสียงเครียด

“แล้วนายลูกน้องใคร”

เหมรัชต์เบือนหน้าหนี ไม่คัดค้านอีกเพราะลงสิงหราชออกคำสั่ง และยกเรื่องเจ้านายลูกน้องขึ้นพูดกับเขา แสดงว่าเจ้าตัวต้องการเอาให้ได้

เมื่อเห็นเหมรัชต์ไร้ข้อโต้แย้ง สิงหราชดูพอใจขึ้นทั้งสั่งย้ายพลาง ปล่อย

“นายมันเครียดเกินไป ฉันจะบอกอะไรให้ นางแบบเกินครึ่งหนึ่ง บนเวทีนี้เคยยอมนอนกับฉันมาแล้ว เพียงเพราะพวกหล่อนอยากมีชื่อ บนหนังสือพิมพ์กับฉัน คิดเหวอะเหวม ผู้หญิงดีๆ เขาจะทำงานอดว เนื้ออดตัวเห็นแจ้งแทงตลอดให้คนดูทั้งห้างแบบนี้ นายสบายใจเถอะ ว่าเรื่องนี้มันแปปีทุกฝ่าย”

สีหน้าเหมรัชต์เริ่มมีร่องรอยลังเล เขารู้และเห็นด้วยตามานาน แล้วเรื่องเสน่ห์ของเจ้านาย สิงหราชไม่เคยบังคับผู้หญิงคนไหน มีแต่ผู้หญิงจำนวนนับไม่ถ้วนदानนำมาเสนอตัวเป็นคู่ควงพร้อมความหวังลมๆ แล้งๆ ว่า ชายหนุ่มจะติดใจและยอมลงหลักปักฐานด้วย กับอีกจำนวนไม่น้อยที่สิงหราชเป็นฝ่ายพอใจเสนอของกำนัลให้แลกกับความ สุขทางกาย ซึ่งร้อยละร้อยตอบตกลง ยอมเป็นของเล่นชั่วคราวด้วย เหตุผลเดียวกับหญิงสาวประเภทแรก

เหมรัชต์ได้แต่หวังว่าทุกอย่างจะราบรื่นดีเหมือนที่เคย หรือไม่... อันน่าน่าจะปฏิเสธ เพราะกับผู้หญิงที่ไม่เต็มใจ สิงหราชไม่เคยคิดอยากยุ่งด้วยเหมือนกัน

2

ทุกอย่างผิดพลาดหมดในความรู้สึกของอันนา ตั้งแต่ชุดชั้นในสำหรับเดินแบบในงานเปิดตัวเป็นชุดลูกไม้โปรงบาง มองเห็นถึงไหนต่อไหน ยังจะสายตานับร้อยคู่ของแขกผู้ร่วมงานที่มากกว่าที่เธอภาวนาไว้หลายเท่า

อันนาเดินกึ่งวิ่งแบกใบหน้าร้อนผ่าวด้วยความอดสูเข้าห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า จัดการถอดชุดชั้นในราคาแพงอย่างระมัดระวัง ราคาค่าแรงของมันสำหรับคนบางคนเป็นเพียงแค่เศษเงิน แต่ไม่ใช่สำหรับหล่อน ค่าครองชีพทุกวันนี้มันวันยิ่งสูงขึ้น ยิ่งถ้านับรวมภาระล้นพ้นตัวจนแทบพันคอตายด้วยยิ่งหนักเข้าไปใหญ่

ในเงาสะท้อนของกระจกเงา สาวสวยเซ็กซี่ผิวขาวผ่องในชุดชั้นในสีดำย้วยวนหายไป กลายเป็นหญิงสาวท่าทางเรียบร้อย มัดผมยาวหยักเป็นลอนตามธรรมชาติรวบไว้เป็นหางม้า สวมชุดสาวออฟฟิศ เสื้อแขนกุดสีขาวทับในกระโปรงสีดำสั้นเหนือเข่า สวมทับอีกชั้นด้วยเสื้อไหมพรมแขนยาวสีชมพูหวาน บริษัทของหล่อนไม่บังคับพนักงานให้สวมยูนิฟอร์ม แต่อันนาแต่งกายเหมือนกันเกือบตลอดปี โดยการสลับสีเสื้อตัวในไม่ให้เหมือนกันในวันติดกัน ส่วนเสื้อไหมพรมตัวนอกก็สลับอยู่แค่สองสีระหว่างสีชมพูกับสีฟ้า ซึ่งเป็นวิธีประหยัดเงินอีกวิธี

หนึ่งที่เจ้าตัวคิดออก ขึ้นให้หล่อนเปลี่ยนชุดไม่ซ้ำกันแม้แต่วันเดียว
อย่างเพื่อนร่วมงานหลายคนแล้ว เห็นที่คงจะต้องกินน้ำแช่แลกเปลี่ยน
แลกเปลี่ยนที่กินอยู่ทุกวันนี้

“นี่คะ”

ชุดชั้นในสุดเซ็กซี่ถูกส่งคืนให้ทีมงานที่รับผิดชอบดูแลชุดในการ
เดินแบบ อันนารอกระทั่งฝ่ายนั้นตรวจสอบเสร็จเรียบร้อยแน่ใจทั้งสอง
ฝ่ายว่าชุดยังอยู่ในสภาพเช่นเดียวกับตอนที่ได้รับมา หากเกิดชำรุดเสียหาย
หลังจากนี้จะมาเรียกเก็บเงินจากหล่อนไม่ได้

“เรียบร้อยนะคะ” อันนาถามย้ำ

“ครับ เชิญกลับบ้านได้เลย”

“จะกลับแล้วหรอ” จิดาภาเอ่ยทักขึ้นจากข้างหลัง

อันนาซึ่งเตรียมเดินแกมวิ่งออกจากงานให้เร็วที่สุดชะงักฝีเท้า
“หมดหน้าที่ของอันแล้วใช่ไหมคะ”

“ยะแม่คุณ”

ท่าทางจิตาภาอารมณ์ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด แม้ยังตอบด้วยเสียง
สละบตั๋ อันน่ายังรู้สึกได้ นี่คงเป็นอีกเหตุผลหนึ่งในการทำงานร่วมกับ
จิตาภามาได้อย่างยาวนาน ผู้หญิงคนนี้เป็นประเภทโกรธง่ายหายเร็ว
ไม่ค่อยคิดอาฆาตใคร ถนัดด่าแล้วด่าเลยมากกว่า

“จันอันขอตัวนะคะ ขอขอบคุณที่ใจดีมากคะที่หางานให้อัน”

อันนายกมือไหว้จิตาภาแล้วดูนาฬิกา สองทุ่มเข้าไปแล้ว กว่า
จะถึงบ้านคงตึกน่าดู

“มีใครรออยู่หรือไง” ท่าทางรีบร้อนของอันนาทำให้จิตาภา
ออกปากถามอย่างอยากรู้อยากเห็น พร้อมกันนั้นก็ใช้สายตาแทน
เครื่องจับเท็จจ้องเข้ามาในดวงตาคู่สวย

“ก็...”

“แฟนหรอ”

“มะ...”

“หวงมากหรอ แล้วทำไมไม่เห็นเคยมาคุม”

“ไม่ใช่ยังงั้นค่ะพี่จิว ฟังอันก่อน”

“อ้าว” จิดาภาชะงักคำพูด หน้าตาบอกว่ายังมันปากอยากรถาม
อีกหลายอย่าง

“อันไม่มีหรอค่ะแฟนนะ”

“จะไปรู้หรอจ๊ะ เห็นรีบๆ ร้อนๆ ช่างเถอะ ไม่อยากบอกก็ไม่
เป็นไร เอาเรื่องนี้ดีกว่า สำคัญกว่าเยอะ”

“อะไรหรอคะ”

อันนาออกเดิน ถ้ามีวบักหลักคู่กันอยู่คงต้องอยู่ที่นี้อีกนาน สู้
เดินไปคุยไปไม่ได้ เสร็จธุระหล่อนคงลงถึงชั้นล่างพอดี

“ละครไร เมื่อไรเธอจะยอมเล่นละครสักที มีคนสนใจอยากได้
เธอเยอะนะจ๊ะ”

“ไม่ไหวหรอค่ะ” อันนาส่ายหน้า แค่อ่ายแบบเดินแบบหล่อน
ยังฝันใจเต็มทน นี่ถ้าไม่ติดว่ามีภาระค่าใช้จ่ายมากเกินเงินเดือนแล้ว
งานอื่นนอกจากงานประจำหล่อนคงไม่มีวันยอมทำเด็ดขาด ไม่ใช่
ตัวตนของหล่อนเลยสักนิด

เมื่อได้รับคำตอบไม่น่าพอใจ จิดาภาถอนใจพรี๊ด หน้าหงิกงอ
เป็นจ้วก เสียงเริ่มเข้มขึ้นนิดๆ

“เด็กโง่ ใจไม่หาย ให้อ่ายแบบก๊อ๊กแก๊กพวกนี้มันได้ไม่กี่ตั้งค์ หนู
จ๊ะ ต้องเข้าวงการเป็นนักแสดง เงินงาม แล้วพอดีพอร้ายอาจเข้าตา
อาเสียรวไรๆ สักคน จะได้ผัวรวไรสบายไปสามร้อยชาติ นี่พี่เห็นเธอร้อน
เงินบ่อยๆ ถึงชี้ทางสว่างให้หรอคะ เมื่อไรจะเลิกอ่ายแล้วก้าวเข้ามา
ยืนกลางแสงไฟเต็มตัวสักที”

อันนานึกภาพตามคำพูดจิดาภาแล้วส่ายหน้าไปมา ยิ่งเรื่อง
อาเสียรวไรมาติดเนื้อต้องใจด้วยแล้วหล่อนไม่คิดอยากได้ ถ้าแต่งงาน

กับใครสักคน คนคนนั้นควรจะเป็นคนที่หล่อนรักและรักหล่อน ไม่ใช่พอใจแค่รูปร่างหน้าตาก็จ่ายเงินซื้อหาเอาเหมือนหล่อนเป็นผักปลาในตลาด เป็นไปไม่ได้เด็ดขาดเรื่องรักแท้เพียงแค่นี้เห็นหน้า...หล่อนไม่เชื่อเชื่อไม่ลง แต่ถ้าพูดตรงตามความรู้สึกทั้งหมด จิตภพจะได้เทศนาเอาอีก จึงเลือกพูดแค่

“หน้าอย่างอันมีแต่จะทำให้เขาเจิงกับเจิงนะคะ อันไม่ถนัดจริงๆ ถ้าให้เป็นอะไรที่ไม่ใช่ตัวเองขนาดนั้น ของงานแบบเดิมเถอะนะคะ”

“เบื่อกะพูด อยากได้แค่เงินหมื่น ไม่เอาแสนเอาล้านก็ตามใจ”

“ขอบคุณที่พี่จิวเข้าใจอันค่ะ” อันนาไหว้จิตภพ รู้ว่าอีกฝ่ายไม่พอใจก็ได้แต่เอาความอ่อนน้อมเข้ามาแทนน้ำเย็นลูบใจร้อนๆ

“ใครจะเข้าใจคนใจอย่างเธอ ฉันเหนื่อยต่างหากยะ รีบๆ กลับบ้านไปให้พ้น ฉันละเหม็นหน้าเธอเต็มทน” สีหน้าจิตภพดีขึ้นนิดหน่อย ขณะตັบพลุเสียงไว้อาลัยและหยุดเดิน

พ้นจากจิตภพมาได้อันมาถึงกับระบายลมหายใจโล่งอก

จิตภพพยายามชักชวนหล่อนเข้าวงการละครมาเป็นปีแล้ว แต่หล่อนปฏิเสธมาโดยตลอด งานพวกนั้นไม่ใช่สิ่งที่ใฝ่ฝันอยากทำ หล่อนรักงานออฟฟิศ ชอบชีวิตเรียบง่ายมากๆ และหวังอยู่เสมอว่าสักวันหนึ่งหลังหมดภาระค่าใช้จ่ายจะเลิกรับงานจากจิตภพ หล่อนจึงไม่ยอมเล่นละคร เคยได้ยินว่างานละครกินเวลาค่อนข้างมาก แบบนั้นหล่อนคงทำควบคู่กับงานประจำไม่ได้ มีหวังต้องลาออกสถานเดียว ซึ่งถ้าลาออกไปหาเงินเสียก่อนแล้วค่อยสมัครงานใหม่ ถึงตอนนั้นไม่รู้ต้องรออีกกี่ปี อายุมากขึ้นยิ่งหางานยาก แถมยังต้องสตาร์ทเงินเดือนใหม่ ต่อให้จิตภพชักชวนอีกก็ครั้ง หล่อนก็คงจะตอบอย่างเดิม

ห้างสรรพสินค้าที่จัดงานเดินแบบห่างจากบ้านอันนาชนิคคนละฝั่งของกรุงเทพฯ หญิงสาวชอยเท้าเดินเร็วแกมวิ่งไปตลอดทางลงบันได

เลื่อนจากชั้นหนึ่งสู่อีกชั้นหนึ่งกระทั่งถึงชั้นล่างสุด ด้วยความรีบร้อน ทำให้ไม่เห็นเลยว่าใครคนหนึ่งเดินตามมาห่างๆ ตั้งแต่ฮอลล์ชั้นบน กระทั่งคนคนนั้นเอ่ยเรียก

“คุณอันนา”

เสียงคุ้นหูหุดอันนาชะงัดยิ่งกว่าต้องเวทมนตร์ ร่างอรรชรหมุนซ้ำๆ พร้อมกับหัวใจเต้นแรงด้วยความตกใจ

“คุณเหมรซ์”

ริมฝีปากอวบอ้อมเคลือบลิปสติกกันน้ำสีแดงเพลิงชมพูขมิบพื้มพำดวงตากลมเบิกกว้างเมื่อเห็นว่าเจ้าของเสียงเป็นคนที่คิดไว้จริงๆ ผู้ชายตรงหน้ายื่นล้วงกระเป๋าหนึ่ง ส่วนสูงสูสีกับนายแบบหลายคนที่เคยร่วมงานด้วย ส่งให้ดูโดดเด่นอยู่ในชุดสูทสากลสีซีรึม แม้ผิวจะค่อนข้างเข้มสักหน่อย แต่เมื่อประกอบเข้ากับเครื่องหน้าหล่อเหลาแบบไทยๆ แล้วชายผู้นี้แทบจะเดินเข้าสู่วงการบันเทิงได้สบายๆ โดยไม่ต้องผ่านการทดสอบหน้ากล้อง

“ไม่นึกว่าจะเจอคุณที่นี่”

คำทักทายแรกของหัวหน้าเรียกไอร้อนจัดแล่นวาบทั่วสันหลัง อันนากำสายกระเป๋าสะพายแน่น นึกเสียใจที่นอกจากกระเป๋าแล้วก็ไม่มียูเอชดีไม่ติดมือพออ้างได้ว่าแวะซื้อของก่อนกลับบ้าน หวังว่านี่จะเป็นการพบกันโดยบังเอิญและเขาเพิ่งเห็นหล่อนตรงนี้...ไม่ใช่บนเวทีขณะสวมชุดชั้นในลูกไม้ล่อแหลมนั่น

“คะ...คะ”

น้ำลายในคออันนาเหนียวหนึบขณะพยายามทำตัวปกติต่อหน้าเหมรซ์ผู้ที่มีสายตากมกريبกึ่งดู ตาคู่นั้นจ้องจับใบหน้าหล่อนนิ่งราวกับกำลังสแกนหาความจริง

“คุ...คุณเหมรซ์มาเดินเล่นเหมือนกันหรอคะ”

“ผมไม่ได้มาเดินเล่น”

“ละ...แล้ว”

“ผมมาธุระ”

“นั่นดิฉันคงต้องขอตัว เชิญคุณเหมตามสบายนะคะ”

อันนาทำท่าจะเดินหนี สายตาของเหมรัชต์ทำหลอนสะบัดร้อน สะบัดหนาวจนทนยืนอยู่ต่อหน้าเขาไม่ไหว ขึ้นคุยต่ออีกหน่อยแล้วถูกถาม หลอนไม่ยอมโกหกเพื่อปกปิดเรื่องที่เกิดขึ้นบนเวทีนั้น

“เดี๋ยว” เหมรัชต์เดินอ้อมมาดักหน้าอันนาที่สะดุ้งเหวี่ยงหน้าซีดขาวกับเพิ่งฆ่าคนตายแล้วถูกตำรวจจับได้ “ธุระของผมคือคุยกับคุณ”

“ดิฉันเหรอคะ”

เหมรัชต์พยักหน้า “ผมเพิ่งรู้ว่าคุณทำงานอื่นนอกจากงานบริษัท”

ร่างกายอันนาแข็งทื่อ สมองมึนเหมือนถูกทุบ ในที่สุดความลับอันน่าอัปยศก็แตก ต่อหน้าหัวหน้างานของหลอนเสียด้วย หญิงสาวก้มหน้านิ่ง ขอบตาร้อนฉาวอย่างคนที่อายจนไม่รู้จะทำตัวยังไง เขาคงเห็นหมดแล้วว่าหลอนใส่ชุดอะไรท่ามกลางสปอตไลต์บนเวทีนั้น

น้ำตาใสๆ ที่หยดเหมะลงบนหลังมืออันนาทำให้สีหน้าเคร่งขรึมของเหมรัชต์คลายออกนิดหนึ่ง

“ผมไม่ได้ว่าอะไร สบายใจเถอะ ตราบใดที่คุณยังรับผิดชอบงานในหน้าที่ดี คุณจะทำงานอื่นอีกก็งานก็ไม่มีใครว่า”

“...”

“เช็ดน้ำตาซะ” ผ้าเช็ดหน้าสีขาวคาดน้ำตาลจากกระเป๋าด้านหลังในเสื้อถูกหยิบส่งต่อให้อันนา

หญิงสาวพึมพำขอบคุณ รับมันมากำไว้แน่นแทนที่จะเช็ดน้ำตาตามความต้องการของเจ้าของผ้า

“ละ...ถ้าฉันขอตัวกลับก่อนนะคะ”

อันนาขยับตัว แต่เหมรัชต์ไม่หลบ ทั้งยังเอียงขึ้น

“มีคนต้องการพบคุณ คืนนี้คุณพอจะว่างหรือเปล่า”

“ใครคะ” อันนาเงยหน้าพรวด น้ำตากลิ่งผ่านร่องแก้ม

“คุณสิงหาราช”

อันนาลงมือชี้ “ไหนคุณว่าไม่เป็นไรอะไรคะ ถ้าดิฉันทำงานนอก แต่ไม่ทำงานบริษัทเสีย”

“ไม่เกี่ยวกับเรื่องนี้” สีหน้าเหมะรัชต์แสดงถึงความลำบากใจ นิ่งอยู่ครู่เหมือนกำลังเรียบเรียงคำพูดก่อนเอ่ยต่อ “เขาอยากให้คุณเป็นเพื่อนคุยกับเขาในคืนนี้ คุณจะว่าอย่างไร”

“เพื่อนคุย” เลือดร้อนๆ แล่นทั่วร่าง คราวนี้ไม่ใช่เพราะความอาย แต่เป็นโกรธ “หมายความว่ายังไงหรือคะ”

“คุณรู้ดี”

“คุณเหมะรัชต์!” หล่อมนมองหน้าหัวหน้างานอย่างไม่อยากเชื่อสายตา เสียแรงอุตส่าห์นับถือ ไม่นึกเลยว่าเขากับนายใหญ่อย่างสิงหาราชจะเห็นผู้หญิงเป็นสินค้า “คุณกำลังจะบอกว่าคุณสิงหาราชต้องการให้ดิฉัน...ขึ้นเตียงกับเขาหรือคะ”

เหมะรัชต์ไม่ตอบ เท่านั้นที่เพียงพอจะยืนยันแล้วว่าหล่อนโดนถูกใบหน้าอันนาแดงจัด ตัวสั่นเต็มขณะปล่อยน้ำตาไหลพร่างพรูลงมา

“พวกคุณคงกำลังเข้าใจอะไรผิด กลับไปบอกคุณสิงหาราชเถอะนะคะว่าฉันเป็นนางแบบชุดชั้นในก็จริง และใช่...ฉันทำทุกอย่างได้เพื่อเงิน แต่ร่างกายกับหัวใจ...ฉันไม่ขาย!”

ริมระเบียงลานจอดรถชั้นห้า รถยนต์คันหนึ่งจอดโดดเดี่ยว
ประตูหลังเปิดแง้มไว้สองด้านเพื่อให้อากาศผ่าน ชายหญิงคู่หนึ่งนั่งคลอเคลียอย่างไม่นึกอายสายตาใครที่อาจผ่านมาเห็นเข้า

เปรมสินีที่เข้ามาอยู่ตามลำพังกับสิงหาราชในรถคันหรูของเขาซบแก้มกับหัวไหล่บึกบึน จูบแผงอกเต็มไปด้วยมดกล้ำไปมาพลางถามอดอดอ่อน “เรายังเป็นเพื่อนกันอยู่ไม่ใช่หรือคะ”

กิริยาของหญิงสาวคู่ดวงแก้วสะท้อนเจตนาอยากกรีเทิร์นชัดเจน
สิงหาราชทาบบมือลงบนมือนุ่มนิ่มเหนือหน้าอก ไม่คิดรังเกียจการ
พะแน้าพะนอนอละจากอีกฝ่าย ถึงจะไม่ชอบการผูกมัด แต่เชื่อว่า
ใจหินอะไรนัก ผู้หญิงที่เขาเลิกคบหาด้วยถูกจัดอยู่ในฐานะเพื่อน...หาก
พวกหล่อนไม่เง้าเงาจนเกินไป เว้นเสียแต่คนไหนกะบึงกะบอนนัก แม้แต่
ฐานะคนรู้จักเขาก็ไม่มีให้

สิงหาราชยกมือชูขุณที่กำลังพยายามสอดเข้าได้ก็เสียเป็นการ
เบี่ยงเบนความสนใจ และหยุดเปรมสินีไว้ไม่ให้รู้สึกสบายยิ่งขึ้น

“ก็ใช่นะสิ คุณยังเป็นเพื่อนผมอยู่”

“แล้วทำไมล่ะคะ วันนี้งานสินีราบรื่นทุกอย่าง สื่อให้ความสนใจ
ก็เพราะขึ้นมาเป็นแขกคนสำคัญ ทำไมไม่ยอมรับการเลี้ยงขอบคุณจาก
สินีสักหน่อย รังเกียจกันนักหรือคะ” เปรมสินีแก้มตวัดเสียงเง้างอน
ในอกถูบวบจากรอยจูบร้อนๆ บนหลังมือ เพียงถูกจูบมือก็ชวนให้หวน
นึกถึงบทรักเร่าร้อนของผู้ชายคนนี้

“ผมเหนื่อยนะ นีมันมีดมากแล้ว คุณเองก็น่าจะรีบกลับบ้าน
พักผ่อน” สิงหาราชตอบอย่างใจเย็น ไม่กระโดดกระตักให้คู่ดวงแก้ว
เสียหน้าใจ ถ้าไม่นับเรื่องที่ให้เหมรัชต์ไปจัดการแล้วยังมีกฎส่วนตัวอีกข้อ
ผู้หญิงคนไหนถูกขึ้นทั้ง เขาไม่มีวันหวนกลับไปหา

เมื่อพวกหล่อนพอใจกับความสุขและของกำนัลรวมถึงชื่อเสียง
ที่มีเขาเป็นบันได ก็ย่อมต้องรู้ว่าเขาให้ได้ในเวลาจำกัด

เปรมสินีหน้าอ ถ้าเป็นแต่ก่อนตอนยังหอมหวาน สิงหาราชคง
จ้องอน แต่เวลานี้ไม่ใช่ เขาเพียงแต่ยิ้มปลอบใจก่อนยัดตัวนั่งตรง ดัน
ร่างหอมกรุ่นด้วยน้ำหอมราคาแพงออกห่างตัว

“ซิน!” เปรมสินีกระพริบกระพริบ จนเดียวนี้อ่อนโยนยังหาเหตุผล
ของการถูกเขี่ยทิ้งไม่ได้ รู้แต่ว่ายังต้องการให้เขาหวนกลับมาเสมอ
“คุณใจร้าย”

“อย่าหน้าองสิครับ เดี๋ยวเกิดรอยย่นแล้วจะไม่สวยนะ” สิงหราช
เย้ายิ้มๆ ทำให้เปรมสินีที่เพิ่งนึกได้รับคลายสีหน้าลง

“ก็ได้ค่ะ วันนี้ไม่ไปด้วยกัน วันหน้าหวังว่าคุณคงไม่ปฏิเสธเพื่อน
คนนี้นะคะ”

“เดี๋ยวผมเดินไปส่ง” สิงหราชไม่ตอบรับความคาดหวังของเปรม-
สินี ผละออกจากรถและยื่นรอให้อีกฝ่ายก้าวตามลงมา แล้วปิดล็อก
ประตูก่อนเดินนำหน้าไปยังรถยนต์อีกคันหนึ่งซึ่งจอดอยู่ฝั่งตรงข้ามกับ
รถของเขา

“ขอให้คราวหน้าคุณใจดีกับสินี”

ทั้งคู่หยุดเดินเมื่อถึงรถของเปรมสินี หญิงสาวเบียดดอกหยุ่นเข้า
กับท่อนแขนสิงหราช เขย่งขึ้นจูบปลายคางคนตัวสูงอย่างอ้อยอิ่ง

“ไปเถอะ ขับรถดีๆ ด้วย”

เสียงรถกระชากแรงเมื่อออกตัวแล้วค่อยๆ ห่างออกไป ตามหลัง
ด้วยเสียงฝีเท้าสม่ำเสมอของใครคนหนึ่ง สิงหราชที่ยืนล้วงกระบะไต้
มูมปากขำมองตามรถเปรมสินี หันกลับไปหวังจะได้เห็นเจ้าของรูปร่าง
อรรชรผู้สวมชุดชั้นในลูกไม้สีดำเดินเคียงคู่มากับเจ้าของเสียงฝีเท้า แต่
กลับไม่มี

“เขารออยู่ข้างล่าง?”

“เธอปฏิเสธ” เหมรัชต์ตอบอย่างสั้นที่สุด

“ว่าไงนะ!” เสียงของสิงหราชดังก้องลานจอดรถ เขาทำเออแล้ว
ขยับตัวเดินวนไปมาอย่างคนพร้อมจะอาละวาด “นายบอกเขาไปหรือ
เปล่าว่าฉันยินดีให้ทุกอย่างตามที่ขอ”

“ผมยังไม่ทันพูด”

“ก็แล้วทำไมไม่พูดไปเล่า ฉันรู้ละ เพราะยังงี้มันถึงเหลว”
สิงหราชหยุดเดิน หัวคิ้วที่ขมวดคลายออกนิดหนึ่ง

“อันนาคงไม่สนใจ”

“นายยังไม่ทันพูดจะรู้ได้ไง” สิงหราชสวนก่อนจะหรีตามองลูกน้อง “เหม นายไม่เคยทำงานพลาด มันเกิดอะไรขึ้น อย่าบอกนะว่านายสนผู้หญิงคนนี้ นายคิดจะแย่งฉันหรือ”

คนพูดทำท่าเหมือนหมาหวงก้าง เหมรัชต์ยังคงยืนนิ่งเหมือนหุ่นปูนปั้นไม่เข้าใจภาษามนุษย์ เขาใจเย็นพอเพราะรู้นิสัยสิงหราชมานาน...นานพอกับอายุของตัวเอง สิงหราชก็เช่นกัน แต่เวลาโกรธไม่ได้ตั้งใจ อะไรที่เคยรู้เคยเข้าใจก็กลับตาลปัตรไปหมด

หนุ่มหล่ออย่างชาวตะวันตกอย่างสามชุกเข้าหาคู่สนทนากระซอกคอเสื้อดั่งร่างนั้นเข้าหา กดเสียงลงต่ำเอื่อยถาม

“อย่างนั้นใช่ไหม”

“คุณรู้ว่าไม่ใช่” เหมรัชต์ปลดมือเจ้านายออกอย่างง่ายดายเหมือนสะกิดฝุ่นออกจากอกเสื้อ

“ไม่รู้ว้ย” สิงหราชอาละวาด “ฉันอยากได้เธอเดี๋ยวนี้นะ แต่นายก็ทำพลาด”

“คุณหาคนอื่นได้”

“เหม นายพูดไม่รู้เรื่องหรือวะ”

“อันนาเธอว่าถึงเธอจะเป็นนางแบบชุดชั้นในและทำทุกอย่างได้เพื่อเงิน แต่ร่างกายกับหัวใจ เธอไม่ขาย”

สิงหราชทำหน้าเหมือนได้ยินเรื่องลงโลกที่เขารู้และจับได้ได้มาก่อนแล้ว เจ้าตัวเหยียดยิ้มก่อนหัวเราะ “เขาวงั้น?”

“...”

“ลูกน้องนายนี้ช่างปันหัวผู้ชายเก่งจริงๆ” สิงหราชพูดลดโรฟันหมุนตัวไปมาก่อนจะหันไปเตะเบียร์ย้งเข้าให้ที่ล้อรถตัวเอง “แล้วจะได้เห็นดีกัน”

“จะกลับบ้านหรือครับ” เหมรัชต์รีบถามก่อนคนที่กระซอกประตูเข้าไปนั่งในรถจะขับออกไป

“ยัง ฉันหิวเสียขนาดนี้ยังไม่มีอารมณ์กลับ”

“ถ้าคุณจะไปดื่ม ผมจะไป...”

สิงหราชรีบโบกมือห้ามก่อนเหมรัศม์พูดจบ

“ไม่ต้อง นายตามไปด้วยทำให้ฉันนึกถึงนายายนั่นเข้าไปใหญ่
เหม นายคอยดู ฉันจะเอายายนั่นขึ้นเตียงให้ได้ภายในวันพรุ่งนี้”

เสียงรถขับกระชากออกจากลานจอดรถคราวนี้รุนแรงกว่าคัน
ก่อน เหมรัศม์ยืนมองจนไฟท้ายดับหายจากสายตา ไฟท้ายรถสีแดง
วาบเปรียบไปก็เหมือนอารมณ์ของสิงหราชที่เดือดปะทุเร็ว แต่ก็ดับง่าย
ถ้าเจ้าตัวพอใจ

เหมรัศม์ถอนหายใจ เดินเอื่อยลงไปยังลานจอดรถชั้นสี่เพื่อกลับ
รถตัวเองที่หาที่จอดชั้นเดียวกับสิงหราชไม่ได้ในตอนแรก คนขับรถของ
สิงหราชเดินวนเวียนอยู่ใกล้กับรถของเขาอยู่ก่อนแล้ว

“คุณหนูล่ะครับ” นายขวัญชัยตรงเข้าถามทันทีที่เห็นหน้าเขา

“ทำไมมาอยู่ที่นี่” เหมรัศม์สงสัย เมื่อครู่เขาเองมัวแต่พยายาม
อธิบายให้สิงหราชเข้าใจจนลืมคนขับรถเสียสนิท กระทั่งเห็นหน้ากัน

“คุณหนูสั่งให้ผมกลับมาอยู่กับคุณครับ แต่ไม่ได้บอกว่าจะไปไหน คุณ
ทราบหรือเปล่าครับ”

เหมรัศม์ส่ายหน้า พอนึกออกอยู่หรือว่าสิงหราชจะไประบาย
อารมณ์ที่ไหน ถ้าไม่ใช่ตามสถานบันเทิงที่ห้องชุดส่วนตัว และแน่นอน
ว่าถ้าเป็นเช่นนั้นสิงหราชจะไม่ยอมนอนโดดเดี่ยว

การส่ายหน้าแทนคำตอบของเหมรัศม์ไม่น่าต่างจากการที่ใคร
สักคนโยนระเบิดลงตรงหน้า นายขวัญชัยเกาหัวตัวเองแรงๆ หน้าตา
บูดเบี้ยวระหว่งบ่นมึนงำ

“ตาย ผมโดนคุณแกล้วเทศน์ทั้งคืนเน”

ชื่อนั้นทำให้คนหน้างั่งตลอดเวลาอย่างเหมรัศม์ยิ้มละมุน หยิบ
ธนบัตรฉบับละห้าร้อยส่งให้แล้วตบปากปლობ “ทนฟังเอาหน่อย นี่เงิน

ค่าแท็กซี่”

“เฮ้! นี่คุณเหมก็จะไม่กลับบ้านเหมือนกันหรอครับ”

“กลับไปก่อน บอกแม่ว่าไม่ต้องรอ ขึ้นมาสิ ฉันจะส่งที่ป้ายรถเมล์”

รถแท็กซี่สีเขียวรับนายขวัญชัยที่เดินคอตกลงจากรถ
เหมรัศม์ตรอยุ่จนเห็นรถคันนั้นแล่นออกจากป้ายค่อยออกรถบ้าง เกือบสี่ทุ่มแล้ว แต่ยังไม่รู้สึกถึงความง่วง และถึงพยายามนอนก็ไม่แนใจนักว่าจะนอนหลับ

เหมรัศม์ตัดสินใจขับรถอย่างไร้จุดหมาย ในใจหวนนึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างเขากับอันนา มันเป็นไปตามที่สิงหราชพูดทุกอย่าง เขาไม่เคยทำงานพลาด นี่เป็นครั้งแรก ทำให้เขารู้สึกหนักในอกชอบกล แววดาเจ็บปวดผิดหวังของอันนาติดตามจนถึงวินาทีนี้

เราทำผิดหรือเปล่า...เหมรัศม์ถามตัวเองพร้อมกับได้คำตอบ ผิดหรือไม่ แต่ถ้าให้ย้อนเวลากลับไปเขาก็จะทำอีกหน เพราะไม่ว่าสิงหราชต้องการสิ่งใด เขายินดีทำให้ทุกอย่าง

“ซิน” ในเวลาเผลอตัว เหมรัศม์มักเรียกสิงหราชเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ในบ้าน ชายหนุ่มร้อนใจขึ้นมาเมื่อคิดไปว่าบางทีความใจร้อนของสิงหราชอาจทำให้ฝ่ายนั้นทำอะไรโดยไม่ยั้งคิดจนเกิดอันตรายต่อตัวเอง

เหมรัศม์รีบต่อโทรศัพท์ถึงหม่อมราชวงศ์พิริยากร ลูกพี่ลูกน้องของสิงหราช คนเดียวที่สิงหราชพอจะฟัง

“โทร. มาเสียดึก” หม่อมราชวงศ์พิริยากรทักทาย

“ขอโทษครับคุณชาย คือนี่คุณชายพอจะว่างหรือเปล่าครับ”

“ซินไซ้ใหม่ ให้อ่านนั้ไปก่อนเรื่องอะไรเข้า”

“ไม่ครับ ผมแค่เป็นห่วง คือ...” เหมรัศม์เล่าเหตุการณ์คร่าวๆ

ให้คู่สนทนาฟัง

ฝ่ายนั้นฟังอย่างสงบก่อนถอนใจมาตามสายแล้วเอ่ยว่า “นิสัย
เอาแต่ใจของขึ้น นายเองก็มีส่วนเพาะ อย่าตามใจมันให้มากนักสิ”

“...”

“เออละ เดี่ยวฉันจะโทร. ถามดูว่ามันอยู่ไหนแล้วจะตามมันไป
ไม่ต้องห่วง”

“ขอบคุณครับคุณชาย”

เป็นอันว่าหมดห่วงเรื่องสิงหราชได้ ถ้าอยู่ในความดูแลของ
หม่อมราชวงศ์พิริยากรแล้วทุกอย่างต้องเรียบร้อย

เหมรัชต์ถึงความสนใจกลับมาทั้งสองข้างทางเหมือนจะดูว่า
ถึงไหน ก่อนจะหวนกลับไปคิดเรื่องเดิมต่อ อดรู้สึกผิดกับอันนาไม่ได้
ต่อไปนี้หญิงสาวคงหมดความนับถือในตัวเขา

“คุณทำผมเสียการปกครอง” ชายหนุ่มบ่นสิงหราชอุบ แต่
ใบหน้ากลับแค้นยั้มจาง ทำอย่างไรได้เล่า ถ้าเพื่อสิงหราช ให้เขา
เสียคนเสียผู้ใหญ่เท่าไรก็ยอมเสีย

การจราจรปลอดโปร่งขึ้นทุกที่เมื่อเหมรัชต์ขับห่างใจกลางเมือง
ออกมาเรื่อยๆ เขาเปิดกระจกลงรับอากาศธรรมชาติ แม้เจ็อกลิ้นคว้น
รถยนต์บ้าง แต่ไม่มากเท่าช่วงเวลาการจราจรหนาแน่น ลมเย็นขึ้นพัด
กระโชกพอให้รู้ว่าฝนกำลังจะตก เหมรัชต์เริ่มลงเลาะหว่างขับริดเลน
ปล่อยอารมณ์ต่อไปกับกลับบ้าน

บนสะพานข้ามแม่น้ำช่วงที่เขากำลังขับผ่านไม่มีรถคันอื่นเลยใน
เลนเดียวกัน ส่วนฝั่งตรงข้ามก็มีให้เห็นบางตา ที่สุดเหมรัชต์ตัดสินใจ
กลับบ้านเนื่องจากพวงนี้เป็นวันทำงาน

แสงไฟจากหน้ารถสาดจับถนนเบื้องหน้าในระยะไม่กี่เมตร แต่
แสงสว่างจากเสาไฟฟ้าเรียงรายบนสะพานสว่างพอให้เห็นโดยทั่วไป
ที่กึ่งกลางสะพานเหมรัชต์เห็นผู้หญิงคนหนึ่งยืนนิ่งเอามือเกาะขอบ

สะพาน เขาจ้องมอง ลดความเร็วลงโดยไม่รู้ตัว ผู้หญิงคนนั้นหน้าตา เป็นอย่างไรเขาไม่รู้ แต่ผมยาวเกือบถึงบั้นเอวค่อนข้างยุ่ง เศรษฐีน้ำเงิน สั้นเหนือเข่าอดปลื้มน้องสาว คนมองไล่สายตาดูมาและตัดสินใจจอดรถ ก้าวลงไปเมื่อเห็นหล่อนไม่สวมรองเท้า

“คุณ มาเย็นทำไม มันอันตราย”

หญิงสาวคนนั้นหันขวับกลับมาทันทีด้วยอาการเหมือนสะดุ้ง ผวา เหมรัศดีเองก็เช่นกัน ไม่ใช่ด้วยความกลัวอีกฝ่าย แต่ตกใจกับ สภาพมอมแมม ใบหน้าฟกช้ำ มีเลือดซึมตรงมุมปาก แต่ถึงอย่างนั้น ความสวยของผู้หญิงตรงหน้าก็ไม่หมดลงเลย ดวงตาสวยโสภของ หล่อนที่มองจ้องมาอย่างหวาดๆ คลอด้วยน้ำตา

“คุณถูกทำร้ายหรือ”

“ไม่ต้องยุ่ง ไปให้พ้น!” หญิงสาวแผดเสียง ท่าทางเสียขวัญ

ดูจากสภาพคงเกิดเรื่องร้ายขึ้น เหมรัศดีคิดอย่างว่องไว ขยับจะ เข้ารวบตัว แต่ช้ากว่าอีกฝ่ายที่ป็นขึ้นยืนโงนเงนบนราวสะพาน หัวใจ ชายหนุ่มตกลบลงพื้น ยืนตัวแข็งทื่อ กล่อมเสียงแผ่วต่ำ

“อย่าทำไงๆ ตกลงไปคุณตายแน่”

“ตาย” หญิงสาวทวนคำเสียงเครือ น้ำตาไหลอาบแก้ม เสียง สะอื้นดังสลบกับเสียงฟ้าร้อง “ตอนนี้ฉันก็ตายอยู่แล้ว”

“ผมขอร้อง คุณลงมาเถอะ”

“ห่วงเธอ ฉันไม่รู้จักคุณสักหน่อย” ราวสะพานใหญ่หนา กว้าง พอให้เท้าเล็กๆ ของหญิงสาวเหยียบยืนมันได้ แต่ด้วยสภาพจิตใจและ ลมแรงขึ้นเรื่อยๆ ทำให้ง่วงนั้นโชนเอนเหมือนพร้อมจะร่วงลงสู่ผิวน้ำดำ มะเมื่อมเบื้องล่างได้ตลอดเวลา

“ผมจะพาคุณไปส่งบ้าน”

“ไม่ได้ผลหรอก คุณกล่อมฉันไม่สำเร็จ...บายบาย” หญิงสาว โบกมือพร้อมเอ่ยลาและทิ้งตัวลงสู่ความว่างเปล่าทั้งๆ ใบหน้าประดับ

รอยยิ้มเศร้า

“คุณ!!!”

จะด้วยความสงสาร ตกใจ หรืออะไรก็ตาม เหมรัชต์ตะโกนเรียกหญิงสาวสุดเสียงพร้อมกับก้าวขึ้นเหยียบราวสะพาน และกระโจนตามอย่างไม่นึกเสียดาชีวิตตัวเอง

เสียงน้ำแตกกระจายหลังจากนั้นไม่กี่นาที ผิวน้ำเรียบสนิท กระเพื่อมแตกตัวออกเป็นวงกว้างกลืนกินร่างสองร่างก่อนสมานกลับซึ่งเรียบอีกครั้ง

3

“ติดต่อนญาติผู้ป่วยได้แล้วไหม”

เสียงทุ้มลึกของใครคนหนึ่งดังขึ้นใกล้หู เหมรัชต์พยายามปรือตา แต่เหมือนหนังตาถูกถ่วงด้วยของหนัก กระนั้นสติสัมปชัญญะกลับค่อยๆ พ้นขึ้นทีละนิด พอจับความรู้สึกและเสียงรอบข้างได้ชัดเจนขึ้น

“คะหม่อ เดี่ยวคงมาถึง”

เสียงนี้เป็นเสียงผู้หญิง ทั้งสองเสียงไม่คุ้นหู แต่ก็ไม่สำคัญ พอทบทวนได้ว่าคนทั้งคู่เป็นใคร สิ่งที่เหมรัชต์พยายามจนสำเร็จคือลืมตาขึ้น ลมหายใจสุดลึกพาเอากลิ่นฉุนของยานิตต่างๆ เข้าปอด หญิงสาวในชุดเครื่องแบบพยาบาลส่งยิ้มให้เมื่อเขาเลื่อนสายตาสอบมอง

โรงพยาบาล...เหมรัชต์สรุปในใจ

“ที่นี่ที่ไหน” เสียงคำถามที่เปล่งออกไปค่อนข้างแหบแห้ง สถานที่แห่งนี้คือโรงพยาบาลอย่างแน่นอน เพียงแต่ว่าโรงพยาบาลไหน นั่นต่างหากที่เหมรัชต์ต้องการรู้

“โรงพยาบาล...” พยาบาลเอ่ยชื่อโรงพยาบาลมีชื่อแห่งหนึ่ง ตั้งอยู่ไม่ไกลจากสถานที่เกิดเหตุ

เหมรัชต์พยักหน้ารับรู้ คราวนี้รู้สึกตัวเต็มที่ พยายามลุกขึ้นนั่งและนั่งจนได้โดยไม่สนใจคำห้ามปรามของพยาบาล

“ผู้หญิงคนนั้นล่ะครับ...หมอ”

เหมรัชต์เอ่ยถามถึงผู้หญิงบ๊าระห่ากับนายแพทย์อาวุโสผู้ยืนนิ่ง
อยู่ข้างเตียงฝั่งตรงข้ามกับพยาบาลสาว

“เธอปลอดภัยครับ”

หมอบตอบ...สั้นจนเกินไป ทั้งในคำตอบสั้นเรียบยังเจื่อน้ำเสียง
กังวลให้เหมรัชต์รู้สึก ชายหนุ่มหวนนึกถึงเหตุการณ์บนสะพาน ท่าทาง
ผู้หญิงคนนั้นเหมือนคนควบคุมตัวเองไม่ได้ หลอนจนใจฆ่าตัวตาย และ
คงได้ตายสมใจถ้าไม่มีเขาเข้าขวาง ความสูงจากบนสะพานถึงผิวน้ำดู
น่าสะพรึงสำหรับผู้หญิงทั่วไป แต่ผู้หญิงคนนั้นกระโดดลงไปโดยไม่
คิดหน้าคิดหลัง ไม่มีเสียงร้องแสดงความหวาดกลัวให้ได้ยินสักแอะ
ราวกับว่าหลอนไร้ความรู้สึก เมื่อเขาทนเห็นคนฆ่าตัวตายต่อหน้าไม่ได้
จึงกระโดดตาม สายน้ำเบื้องล่างแทบจะคร่าชีวิตเขาอีกคน

ใต้ผิวน้ำดำมืดนั้นเขาคว่าร่างหญิงสาวไว้ได้ราวปาฏิหาริย์ ช่วง
นาที่ความเป็นความตายเขารู้เพียงแต่หญิงสาวแน่นิ่งไปแล้ว ไม่ทราบ
ด้วยสาเหตุใดจึงรีบว่ายฝ่าสายน้ำค่อนข้างเชี่ยวพาเข้าฝั่ง ตอนหญิง
สาวกระโดดลงจากสะพานอาจมีคนเห็นอยู่ก่อนแล้วก็เป็นได้ บนฝั่งจึง
มีผู้คนมุงดูอยู่กลุ่มใหญ่ เหมรัชต์ไม่มีเวลาเจ็บใจที่คนพวกนั้นเฝ้าแต่
ยืนดูเฉย เขาออกแรงว่ายน้ำด้วยแขนข้างเดียวพาหลอนส่งขึ้นฝั่ง ก่อน
ศีรษะตัวเองจะชนเข้ากับของแข็งบางอย่างในความมืดจนหมดสติ
มาฟื้นขึ้นที่นี่

เหมรัชต์ตื่นความคิดกลับมายังปัจจุบันตรงหน้า สบตาหมออย่าง
ค้นหาแล้วถามตามตรง

“เธอตายหรือยัง”

หมอยิ้มให้เขา “เธอปลอดภัยดีครับ พักฟื้นอยู่ห้องถัดจากคุณ”

“หมอไม่โกหกผมใช่ไหม”

“คุณนอนพักเสียก่อน แล้วพรุ่งนี้ค่อยไปเยี่ยมก็จะเห็นครับว่า

หมอมพูดจริง”

“ผมเชื่อ แต่อยากเยี่ยมเดี๋ยวนี้”

หมอนิ่ง ชวนให้เหมริชต์กระวนกระวาย

“ทำไมครับ หรือว่าอาการสาหัส” ซึ่งไม่น่าเป็นไปได้ ในเมื่อเขาช่วยหล่อนไว้ได้ทันที่ แต่ความลึกลับในแวตตานายแพทย์อาวูโสเหมือนจะทำให้เกิดความกังขายิ่งขึ้น “ว่าอย่างไรครับ”

เหมริชต์ก้าวลงจากเตียง กระซอกเข็มสายน้ำเกลือออกก่อนเสียงอุทานของพยาบาลสิ้นสุดลงเสียอีก

“ถึงคุณเพียงแต่หวักระแทกจนสลบก็ควรพักผ่อนก่อนนะครับ”

หมอดุ

เหมริชต์ไม่สนใจ เขาอุตส่าห์ช่วยคนจะฆ่าตัวตายต่อหน้าไว้จนได้ แต่หมอกลับพูดคลุมเครือให้สงสัย ถ้าไม่ได้เห็นกับตาว่าหญิงสาวปลอดภัยดีคงหลับไม่ลง

“ผมต้องการเยี่ยมเธอเดี๋ยวนี้”

“คุณรู้จักเธอหรือครับ” หมอถาม สายตาหมอที่เหมริชต์เห็นบอกว่าอีกฝ่ายรู้ดีว่าเขาเป็นเพียงคนแปลกหน้าผู้ช่วยชีวิตหญิงสาวไว้เท่านั้น

“ไม่ครับ แต่ผมต้องการรู้ว่าเธอเป็นยังไง”

“หมอยืนยันครับว่าไม่ได้โกหก คุณควรพักผ่อน อีกเดี๋ยวญาติคุณคงมา เขาคงตกใจถ้ารู้ว่าคุณกระซอกสายน้ำเกลืออย่างเมื่อครู”

เหมริชต์ทุรนทุสนั่งหมิ่นบนขอบเตียงเหมือนหมดแรง คำเตือนของหมอทำให้เขานึกถึงคนสองคน คนแรกคือสิงหราช คนต่อมาคือ...แม่

...

หนึ่งชั่วโมงก่อน

คนแรกที่เหมริชต์นึกถึงกำลังขับรุดด้วยความเร็วสูงอย่างคึก

คะนองท่ามกลางถนนโล่งว่าง เสียงเพลงจังหวะมันรั้าใจจากเครื่อง
เสียงราคาแพงดังกระหึ่มห้องโดยสาร สิงหราชเหลือบมองกระจกมอง
หลังเห็นรถของหม่อมราชวงศ์พิริยากรตามทิ้งห่างเห็นลิบๆ ก็ยิ่งแกล้ง
เหยียบคันเร่งส่งรถทะยานเร็วขึ้น ลมหายใจจวนด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์
ผสมกับอารมณ์คุกรุ่นที่ไม่ได้อย่างใจเมื่อหวั่นๆ ทำให้เขาอยากระบาย
‘ยุ่งไม่เข้าเรื่อง’

หม่อมราชวงศ์พิริยากรคงไม่โทร. หาเขาและตามมาคุมความ
ประพฤติด้าไม่มีเหมวัชต์เป็นตัวการ ปานนี้เจ้าตัวคงหลับสบายอยู่
บนเตียง เดียวก่อนเถอะ เข้าเมื่อไหร่จะอาละวาดให้หนัก

เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น สิงหราชกดรับจากบลูทูท เสียงเพลง
ที่ดังกระหึ่มอยู่ยังไม่พอกลบเสียงหนักๆ จากปลายสาย

‘แกอยากเฝ้าผมบาลนักใช่ไหมซิน’ หม่อมราชวงศ์พิริยากรเค้น
ถามตลอดไรฟั่น ท่าทางโกรธจัด

‘หน้าตาเป็นไงก็อยากเห็นอยู่’ สิงหราชตอบยั่วโมโห

‘ฉันไม่นึกว่ามีน้องเสียสติ จะบ้าบออย่างฉันไม่ว่า แต่เสียงถึง
ความเป็นความตายแก่ไม่ควรทำ หัดใช้สมองบ้าง’

‘คุณชายจะเทศน์อีกนานไหม เดี่ยวจะครบท่าน มีสายซ้อน’
‘ได้...’

เสียงสบถของคุณชายพิริยากรหายไปแค่นั้นเมื่อสิงหราชสลับ
สาย

‘ญาติคุณเหมวัชต์ใช่ไหมคะ จากโรงพยาบาล...นะคะ’

‘อะไรนะครับ!’ คำว่าโรงพยาบาลที่ได้ยินแว่วๆ ทำให้สิงหราช
ผ่นฝ่าเท้าจากคันเร่ง เบาเสียงเพลง ก่อนจอดรถข้างทางเพื่อถามให้
รู้เรื่อง ‘พูดอีกครั้งได้ไหมครับ’

‘เราได้เบอร์คุณจากโทรศัพท์คุณเหมวัชต์ ตอนนี้คุณเหมวัชต์อยู่
โรงพยาบาล...’

เสียงพยาบาลดังต่อเนื่องมาตามสาย รถคันหลังจอดต่อท้าย
คนขับก้าวลงมาเคาะกระจกรถสิงหราช ส่งสัญญาณให้ลดกระจกลง
‘เกิดอะไรขึ้น’

สีหน้าสิงหราชขณะตอบหม่อมราชวงศ์พิริยากรเคร่งเครียด ไม่มี
ที่ท่าของคนเมา ‘พยาบาลโทร. มาบอกว่าไอ้หม่อมอยู่โรงพยาบาล’

สิงหราชและหม่อมราชวงศ์พิริยากรรีบนั่งรถมาโรงพยาบาล
ทันที ประตูเปิด-ปิดอัตโนมัติของโรงพยาบาลแทบเปิดไม่ทันเมื่อชาย
หนุ่มส่วนสูงไล่เลี่ยกันก้าวเข้ามา ชายหนุ่มผิวขาวสูงสมารถทำทางนำ
เกรงขามเดินเคียงคู่กับชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่ตีหน้าถ่มมึงทิ้งมาแต่ไกล
ตรงเข้าถามประชาสัมพันธ์

“เหมรัชต์ ศุภพล อยู่ห้องไหนครับ” หม่อมราชวงศ์พิริยากร
ชิงถาม

“ทำไม่ได้...เหมรัชต์ถึงเข้าโรงพยาบาล” สิงหราชข่มอารมณ์ร้อน
ไว้ไม่อยู่

“จมน้ำค่ะ”

“จมน้ำ! น้องผมเป็นนักว่ายน้ำ มันจะจมน้ำได้อย่างไร คุณมัวหรือ
เปล่า” สิงหราชโวยวายลั่นโรงพยาบาล

ประชาสัมพันธ์สาวหน้าเสียว

“ขึ้น” หม่อมราชวงศ์พิริยากรลงเสียงหนักปราม เอ่ยขอโทษ
เจ้าหน้าที่สาวแทนน้องชายพลางจุดแขนลากคนใจร้อนตรงมายังลิฟต์
“ใจเย็นสิ ทำตัวเหมือนหมาบ้า”

สิงหราชฮึดฮัด แต่ยอมสงบลง ทิ้งร่างฟุ้งฟุ้งลิฟต์เมื่อก้าวเข้าไป
และกดหมายเลขชั้นเรียบร้อย

“เหมมันจะไม่เป็นไรใช่ไหม”

“ตัวมันโตเท่าฉันเท่าแก ไม่เป็นไรง่าย ๆ หรือก” หม่อมราชวงศ์

พิริยากรตบปาฟพร้อมเอ่ยปลอบ

“ขอให้จริง ผมยังไม่เคยได้ยินมันเรียกผมว่าพี่สักครั้ง มันจะตาย
ได้ไง”

ประตูห้องพักฟื้นถูกเปิดผลัวะ สิงหรานำหน้าหม่อม-
ราชวงศ์พิริยากรถลันเข้ามา ชายหนุ่มมองคนป่วยที่นั่งหมื่นอยู่บนขอบ
เตียงต่อหน้านายแพทย์อยู่จิตใจเหมือนต้องการย้ำกับตัวเองว่าเป็น
เรื่องจริง ก่อนก้าวพรวดเข้าคว้าร่างนั้นกอดแน่น

“ไอ้เหม ไอ้ชื่อป้อ จมน้ำได้ไงวะ”

“ศิริระคนไข้กระแทกกับบางอย่างในน้ำครับ” นายแพทย์
ตอบแทน ของแข็งในน้ำนั้นไม่มีใครรู้แน่ว่าเป็นอะไร อาจเป็นไม้หรือ
อย่างอื่นลอยตามน้ำมา ในความมืดไม่มีใครสนใจมอง มัวแต่พยายาม
ช่วยคนขึ้นจากน้ำ

“แล้วจะมีอันตรายหรือเปล่าครับ” คำถามนี้เรียบนี้เป็นของ
หม่อมราชวงศ์พิริยากรที่เพียงส่งยิ้มอ่อนให้คนป่วยจากด้านหลังสิงหร

“วางใจได้ครับ คนไข้ปลอดภัยดีทุกอย่าง”

“ถ้าฉันผมนคงไปเยี่ยมเธอได้” เหมรัชต์ได้โอกาสที่สิงหรฯคลาย
อ้อมแขนออกลุกขึ้น

“แกจะไปไหน แล้วนั่นอะไร น้ำเกลือยังไม่หมดขวดนี่” สิงหรฯ
ชี้รัวๆ ไปยังสายน้ำเกลือห้อยระโยงระยางพลงมองหน้าหม่อมอย่างเอา
เรื่อง แต่หม่อมราชวงศ์พิริยากรแตะแขนห้ามไว้อย่างคนมองรูปการณ
์ออก และหันมาถามเหมรัชต์

“เกิดอะไรขึ้นหรือ”

เหมรัชต์จึงเล่าเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นให้ทุกคนฟัง นี่เป็นครั้งแรกที่
แพทย์พยาบาลได้ฟังเช่นกัน ทุกคนมองเหมรัชต์ด้วยสายตาชื่นชมก่อน
ตกอยู่ในความเงียบครุ่นใหญ่ นึกสงสัยเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับหญิงสาว

“ผมขอไปดูเธอหน่อย”

หมอสบตาสิงหราชและหม่อมราชวงศ์พิริยากรเหมือนจะให้ช่วยห้ามเพราะต้องการให้คนไข้พักฟื้นมากกว่า แต่สิงหราชกลับส่งเสริม

“เอาสิ ฉันไปด้วย”

...

ห้องพักฟื้นของหญิงสาวเคราะห์ร้ายอยู่ถัดจากห้องพักฟื้นของเหมรัชต์เพียงสองห้อง หลังจากหม่อมราชวงศ์พิริยากรพูดจนเหมรัชต์ยอมให้พยาบาลเสียบเข็มสายน้ำเกลือเข้ากับข้อมือตามเดิม ทั้งหมดก็มาหยุดอยู่ข้างเตียงหญิงสาวนิรนาม

หญิงสาวบนเตียงคนไข้หลับสนิท ตัวบางของหล่อนบางจนเหมือนจะจมหาย ผ้าห่มคลุมสูงถึงเหนืออก ทำให้คนเยียมใช้เห็นแต่ใบหน้าซีดเซียวบนหมอน

เหมรัชต์จ้องมองนึ่งยังหญิงสาวที่ตนช่วยชีวิต ผมยารของหล่อนแผ่สยายบนหมอนเหมือนฉากหลัง ส่งให้ใบหน้าสวยซึ่งโดดเด่นขึ้นเพียงแต่ในตอนนี้ใบหน้านั้นไร้สีเลือด ทั้งยังปรากฏรอยช้ำบริเวณหน้าผากและมุมปาก ซีกแก้มข้างหนึ่งบวมเป่ง แต่ทั้งหมดไม่มีสิ่งไหนหยุดลมหายใจเขาไว้ได้เท่าแพขนตาเปี่ยมขึ้น

หล่อนคงหลับเพราะอ่อนเพลียหรือไม่ก็เพราะฤทธิ์ยา

เหมรัชต์เดินนำทุกคนออกจากห้องด้วยไม่ต้องการรบกวน จนพ้นจากห้องแล้วจึงเอ่ยถามหมอมอย่างอดไม่อยู่

“ก่อนเธอกระโดดจากสะพาน ผมเห็นเลือด เธอถูกทำร้ายหรือครับ”

นายแพทย์นั่งอยู่ครู่ใหญ่ สุดท้ายเมื่อเห็นเหมรัชต์รอคอยอย่างมุ่งมั่น แสดงให้เห็นว่าจะคอยถามจนกว่าจะได้รับความจึงยอมตอบ

“จากการตรวจร่างกายหมอบพบว่...เธอถูกข่มขืน!”

“พระช่วย! ช่มขึ้นหรือคะคุณหนู” เสียงอุทานดังขึ้นจากหญิงวัยกลางคนผิวขาวรูปร่างท้วมผู้นั่งชิดหน้าลูกครึ่งร่างสูงใหญ่ภายในห้องรับแขกคฤหาสน์ศุภพลทันทีที่ห่อนได้ฟังสิงหราชเล่าเรื่องของหญิงสาวเคราะห์ร้าย ผู้ได้รับความช่วยเหลือจากเหมวัชร์ดีจบ

“แม่แก้วน่องคนอื่นมากกว่าลูกชายอีกนะครับ เหมวัชร์มันคงปลื้มน่าดู” สิงหราชเฝ้า

“ดิฉันสังเกตเอาจากคุณหนูต่างหาก ถ้าเหมอากกรหนัก คุณหนูคงยังไม่ยอมกลับบ้านมาเล่าให้ดิฉันฟังเสียละเอียดย่างๆ”

“ไม่มีใครรู้ใจผมเท่าแม่แก้วนีกแล้ว”

“อย่ามาอ้อนคนแก่เลยคะ แล้วยังไงต่อคะเรื่องแม่หนูคนนั้นญาติเขารู้เรื่องหรือยัง ถ้าไม่มี ดิฉันอยากไปเยี่ยมดูอาการ ตัวคนเดียวไม่มีใครคอยปลอบ ประเดี๋ยวจะเคล็ดคิดสั้นซ้ำอีก”

ถ้อยคำแสดงความห่วงใยจากใจจริงจริงๆ ที่ไม่เคยรู้จักผู้หญิงคนนั้นแสดงออกถึงตัวตนของแก้วได้อย่างชัดเจน สิงหราชโอบไหล่แม่คนที่สูงแค่วัยโหล่เขาไว้อย่างรักใคร่ ผู้หญิงคนนี้ไม่ใช่แม่ก็เหมือนใช่ เพราะคอยทะนุถนอมกล่อมเกลี้ยงเขามาตั้งแต่เกิด เนื่องจากมารดาเขาเสียชีวิตทันทีหลังคลอด

“เหมมันได้นิสัยชอบช่วยเหลือคนอื่นจากแม่แก้วนี่เอง” สิงหราชหอมแก้มแก้ว “ผมรักแม่แก้ว...มากกว่าไอ้เหมด้วย ไม่เชื่อวัดกันได้”

“เชื้อคะเชื้อ” แก้วยิ้มปลื้ม “แล้วตกลงวันนี้ดิฉันจะรู้เรื่องแม่หนูคนนั้นไหมคะนี่”

“แล้วกัน ผมอุตส่าห์พูดให้ลืม ดันจำแม่นชะนี่”

“ทำไมคะ นอกจากถูกช่มขึ้นแล้วมีอะไรอีกถึงไม่อยากเล่าให้ฟัง”

“ผมแค่ไม่อยากให้แม่แก้วเครียด”

“ไม่เครียดหรอกคะ แค่เป็นห่วง”

“แน่นอนครับ”

“ค่ะ”

คำยืนยันหนักแน่นของแก้วช่วยให้สิงหราชเบาใจพอจะยอมเล่ารายละเอียดลึกกว่าที่แรกให้ฟัง นอกจากบิดาแล้ว คนที่เขาแค้นที่สุดในชีวิตอีกสองคนก็มีเพียงเหมรัชต์กับแก้ว ถ้าเรื่องราวของหญิงนางสงสารคนนั้นนำมาซึ่งความเศร้าโศกของแก้ว เขาไม่มีวันเล่าเด็ดขาด

“ตอนผมกลับ ผู้หญิงคนนั้นยังไม่ฟื้น ญาติพี่น้องอาจจะยังไม่รู้ถึงไม่มีใครมาสักคน แต่ไม่ต้องห่วงหรอกครับ เหมมันดูเป็นห่วงอยู่มาก คงคอยดูแลกันอยู่”

“เหมหรือคะห่วงแม่หนูคนนั้น” สีหน้าแก้วแสดงอารมณ์ใจ
“แปลกใจไหมล่ะครับ”

สิงหราชเดาความรู้สึกแม่นมออก เขาเองก็แปลกใจไม่น้อยตั้งแต่รู้เรื่องราวจากปากเหมรัชต์ ฝ่ายนั้นขอช่วยเหลือคนเหมือนแก้วก็จริง แต่ไม่เคยมีครั้งไหนที่ทุ่มสุดตัวจนเสี่ยงถึงชีวิตอย่างรายนี้ เท่านั้นยังไม่พอ เมื่ออยู่โรงพยาบาล หมอขอให้นอนพักฟื้นจนกว่าน้ำเกลือจะหมด เจ้าตัวก็ยอม ทั้งๆ ที่ปกติถ้าไม่ถึงขั้นล้มหมอนนอนเสื่อหยุดน้ำข้าวต้ม ไม่มีเสียหรอกที่เหมรัชต์จะยอม เขาพอมองออกถึงเจตนา เหมรัชต์อยู่เพราะผู้หญิงคนนั้น ลูกน้องและน้องชายเพียงคนเดียวของเขาห่วงใย ผู้หญิงแปลกหน้าเป็นพิเศษ สีหน้าสิงหราชกระจ่างด้วยรอยยิ้มสนใจขึ้นมาทีละน้อย

“นี่หรือว่าไอ้เหมมันจะปิ้งเขาคับแม่แก้ว เห็นด้วยกับผมหรือเปล่า”

“ดิฉันต้องเห็นกับตาค่ะถึงจะพอบอกได้”

“อา” สิงหราชทำเสียงในลำคอ “นั่นสาๆ ไปโรงพยาบาลสิครับ ผมอยากฟังความเห็นแม่แก้วว่าคิดเหมือนผมหรือเปล่า”

“เห็นเป็นเรื่องสนุกไปซะแล้ว”

มูมปากสิงหราชเหยียดโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ นึกถึงภาพ
เหมริชต์เดินตามตื้อผู้หญิงต้อยๆ แล้วนำสนุก ถ้าเป็นอย่างนั้นได้ ความ
รักอาจทำให้เหมริชต์ยิ้มเก่งขึ้น ดื้อน้อยลง แล้วก็ยอมรับเขาในฐานะ
พี่สักที

“นะครับ แม่แก้วทำเป็นไปเยี่ยมไอ้เหม ผมจะรอฟัง”

แก้วที่อยากไปเยี่ยมอาการลูกชายอยู่แล้วรับคำ

นาฬิกาตั้งพื้นเรือนใหญ่ที่ตั้งเป็นเสียงเพลงกรุงกิ้ง แก้วลุกขึ้น
กระชั้นกระเจงอย่างคนตื่นเช้าจนเคยชิน

“ไม่ได้นอนทั้งคืนเปลี่ยแยะ ขึ้นห้องอาบนํ้านอนเสียเถอะคะ”

สิงหราชลุกขึ้น “ไม่นอนละครับ ตาสว่าง ผมอาบนํ้าเข้าบริษัท
เลยดีกว่า”

“คุณหนู พักผ่อนไม่เพียงพอไม่ดีต่อสุขภาพนะคะ อย่างน้อยงีบ
สักหน่อยก็ยังดี”

“ตามันค้างซะแล้วสิครับแม่แก้ว ระหว่างผมอาบนํ้าแม่แก้วทำ
ข้าวเช้าอร่อยๆ รอผมดีกว่า เดี่ยวผมลงมา”

“เอานั่นหรือคะ”

“ใช่เลยครับ ตามันนั้น”

หลังอาบนํ้าเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่และรับประทานอาหารเช้า
เลิศรสฝีมือแก้ว สิงหราชขับรถตรงมายังบริษัท สนามหญ้าเขียวชียหน้า
อาคารสำนักงานกรูกระจกสะท้อนแสงแดดสีเขียว ประตูเรือยอร์ชต์
จำลองโดดเด่น เรือยอร์ชต์จำลองกลางสนามนั้นย่อส่วนจากต้นแบบเรือ
ยอร์ชต์ลำแรกที่บริษัทของครอบครัวเขาขายให้แก่ลูกค้า นับจากวันนั้น
มากิจการภายใต้การบริหารของบิดาเขาก็เจริญก้าวหน้าจนปัจจุบัน
หากเอ่ยนามสกุลสกุล ผล ย่อมเป็นที่รู้จักดีในวงนักธุรกิจชั้นแนวหน้า

สิงหราชก้าวลงจากรถ รับการคำนับและไหว้ทักทายจาก

พนักงานตลอดทางที่เดินผ่าน กระทั่งขึ้นสู่ห้องทำงานชั้นบนสุดกินพื้นที่ทั้งฟลอร์ เมื่อก่อนชั้นบนสุดเป็นส่วนทำงานของเขาและบิตา แต่หลังจากบิตาเกษียณตัวเองไปใช้ชีวิตบั้นปลายที่อังกฤษ ประเทศบ้านเกิดของมารดาเขาเพื่อรำลึกถึงวันคืนเก่าๆ ชั้นนี้ก็ตกเป็นของเขาแต่เพียงผู้เดียว

ลิฟต์แก้วเปิดออก สิงหราชเดินตรงเข้าห้องทำงานกว้างขวางแบ่งโซนทำงาน พักผ่อน และรับแขกไว้อีกอย่างลงตัว ความกว้างและหรูหราของมันบางที่ก็มากเกินไปสำหรับคนคนเดียว

บนโต๊ะทำงานตัวใหญ่ตั้งกรอบรูปบรรจุรูปถ่ายครอบครัวประกอบด้วยเขา บิตา และเหมรัซต์ สิงหราชหยิบกรอบรูปติดมือขึ้นจ้องอยู่ครู่ เห็นหน้าน้องชายต่างมารดาแล้วก็ชวนให้คิดถึงใครอีกคนหนึ่ง ความคิดนั้นไวเหมือนปรอท พอคิดขึ้นมาได้กรอบรูปก็ถูกวางลงอย่างรวดเร็ว ก่อนมือใหญ่จะคว้ากระบอกโทรศัพท์มาต่อตรงถึงเลขานุการที่เคยทำงานอยู่หน้าห้อง แต่ภายหลังถูกไล่ลงไปนั่งชั้นเดียวกับเหมรัซต์ ด้วยข้อหาเข้าห้องไม่ดูตาม้าตาเรือมาเจอเขาตอนกำลังนัวเนียกับคู่ขา

“คะบอส”

“ผมต้องการพบ อันนา อากาภัทร เลขานุคุณเหมรัซต์ เชิญเขาขึ้นมาที่ห้องผมภายในห้านาที”

“ขออนุญาตหลังจากวางสายนะคะ”

“เริ่มนับได้เลย” สิงหราชวางสาย มองขึ้นมาพิงกบนหน้าปัดนาฬิกาข้อมือตาพราว รอคอยอย่างใจเย็นเสียยิ่งกว่าเสือรอเหยื่อ...

อันนากลับจากเข้าห้องน้ำยังไม่ทันเดินถึงโต๊ะทำงานหน้าห้องทำงานเหมรัซต์ก็ถูกมือมือหนึ่งจุดแขนบังคับให้เดินกึ่งวิ่งตาม หญิงสาวตกใจอุทาน พยายามขยับตัวและบิดข้อมือ แต่ไม่น่าเชื่อว่าผู้หญิงตัวเล็กพอๆ กันจะมีแรงมากขนาดทำให้ทั้งตัวของหล่อนถลตามความ

ต้องการของเจ้าของมือจนหน้าแทบทึม จะว่าเพราะอกและสะโพกของ
ราชินีใหญ่กว่า สองสิ่งนั้นก็ไม่น่ามีผลให้มีพลังกำลังเพิ่มขึ้น

“ตะ...เดี๋ยวค่ะพี่ราชินี ปล่อยอันก่อน” อันนาร้องบอก

“ไม่ได้ค่ะ เหลืออีกนาทีเดียวจะครบห้านาทีแล้ว ซ้ำกว่านี้อีกนิด
ระเบิดลงพี้นะ”

เลขานุการนายใหญ่ปฏิเสธคำขอ ชุดรัดรูปสีแดงเลือดนกของ
เจ้าตัวบวกกับลิปสติกสีแดงสด อีกทั้งผมดัดลอนใหญ่โกรกสีน้ำตาล
แดง ยามเคลื่อนไหวเร็วๆ ดูไม่ต่างจากเปลวไฟในวระริก เป็นความ
ร้อนแรงเจิดจ้าแตกต่างจากคนจี๊ดๆ อย่างอันนาสิ้นเชิง

แรงดูดของเลขานุการใหญ่หยุดลงตรงหน้าลิปต์ ข้อมืออันนาถูก
ปล่อยเป็นอิสระ หญิงสาวทั้งสองยืนหอบแฮ่กอยู่ตรงนั้นระหว่างรอเรียก
ลิปต์

“ทำไมต้องรีบนักล่ะคะ” อันนาสงสัย ตารางงานในหน้าที่
เลขานุการผู้จัดการฝ่ายบุคคลของหล่อนวันนี้มีแต่โทร. จอห์นท๊อบ
แฟร์ นอกนั้นเป็นงานรูทีน ทำให้นึกไม่ออกว่าทำไมต้องรีบนัก

“บอสต้องการพบน้องอันนาค่ะ”

“บอส...” ปลายเสียงอันนาแผ่วหายลงลำคอพร้อมกับเสียงลิปต์
ดังขึ้นเหนือศีรษะ เสียงแหลมสั้นนั้นเหมือนเสียงเรียกเข้าสู่แดนประหาร
ไม่มีผิด ทำให้แม้ราชินีก้าวนำเข้าไปยืนรอแล้ว ขาทั้งสองของอันนายัง
ไม่ยอมขยับเขยื้อนตามเข้าไป

“น้องอัน เร็วสิคะ โอ๊ยตายละ ลีบกว่านาที่เข้าไปแล้ว มานี้ค่ะ”
ราชินีกวักมือเรียก แต่เมื่ออีกฝ่ายไม่ขยับจึงต้องอุกแขนให้เข้ามายืนอยู่
ในลิปต์ด้วยกัน

อันนาพูดไม่ออก เกิดอาการเหมือนขวัญกระเจิงออกจากร่าง
จนไม่อาจควบคุมตัวเองได้ หล่อนชำเลื่องมองราชินีพร้อมกับสังเกต
ฝ่ายนั้นที่นอกจากคอยดูนาฬิกาสลับกับหมายเลขเหนือประตูลิปต์แล้ว

ก็ไม่มีที่ท่าจะมองหล่อนแปลกๆ บางทีนอกจากสิงหราชกับเหมวรัชต์ อาจจะยังไม่มีใครรู้เรื่องงานจ๊อบนอกเหนืองานประจำของหล่อน

แต่เรื่องนี้เองทำให้หน้าใจ ข้อเสนองานของสิงหราชเมื่อคืนยัง ทำขวัญผวาไม่หาย ไม่รู้ว่าเขานี้เรียกหาหล่อนเพื่อจุดประสงค์ใด...หรือ โกรธที่ถูกหักหน้าแล้วจะไล่ออก

เพียงแค่เดาอันนาก็หน้าเสีย ปีบมือที่เริ่มขึ้นเหงื่อแน่น ใจจริง ตั้งแต่ถูกเสนองานคู่ขนานจากสิงหราช หล่อนแทบอยากลาออกทันที แต่ก็ทำอย่างใจไม่ได้ งานคือเงิน หล่อนต้องการมันมากเสียด้วย ถ้า ถูกไล่ออกตอนนี้ต้องแย่งแน่

เป็นเพราะมัวคิดสละละ อันนาจึงมารู้ตัวอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียง ห้วนหนักจากชายหนุ่มผู้มีอำนาจสูงสุดในบริษัท และเป็นเวลาที่สาย เกินกว่าจะถอยกลับเสียแล้วเมื่อขาทั้งสองพาหล่อนมาหยุดยืนอยู่ใน อาณาเขตของเขา ที่ที่ตลอดเวลาการทำงานในบริษัทนี้หล่อนไม่เคย เหยียบย่างขึ้นมาก่อน

“ผมบอกว่าหานาที่ นี่มันสิบห้านาที่ คุณตั้งใจชัดคำสั่งผม ไซ้ไหม คุณรัชนี่”

คนที่สิงหราชเอารื่องคือรัชนี่ เจ้าตัวหน้าเจื่อนไปนิดเมื่อถูก ดำเนินต่อหน้าผู้มีตำแหน่งต่ำกว่าอย่างอันนา

“ขอโทษค่ะ”

“ไปให้พ้นหน้าผม แล้วอย่าโผล่หน้ามาจนกว่าผมจะเรียก เข้าใจ ไซ้ไหม”

“ค่ะบอส”

“เข้าใจก็เชิญ”

สิ้นเสียงห้วนดุของสิงหราช รัชนี่รีบหมุนตัวเดินกลับออกจาก ห้องไปอย่างรวดเร็ว

อันนามองความสัมพันธ์ระหว่างเจ้านายกับลูกน้องคู่นี้ด้วย

ความตื่นตะลึง หล่อนไม่เคยเจอเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน เหมรัชต์หัวหน้าที่ของหล่อนนั้นเป็นคนเจียบๆ สิ่งงานชัดเจนเป็นระบบระเบียบไม่เคยเอาแต่ใจ ไม่เคยดูถูกน้องคนไหนในฝ่ายทรัพยากรบุคคล แต่ถึงอย่างนั้นก็น่าแปลกที่ทุกคนในฝ่ายกลัวเหมรัชต์ทั้งสิ้น นึกภาพว่าถ้าหากเหมรัชต์ระเบิดอารมณ์เหมือนสิงหราชเข้าสักครั้ง ลูกน้องคงกระเจิงไม่เป็นขบวน

“คุณจะยืนอยู่ตรงนั้นอีกนานไหม”

อันนาสะดุ้งเพราะเสียงรวนๆ ติดเอาแต่ใจของผู้เป็นนาย ดวงตากลมไหวสั่นกวาดมองห้องทำงานกว้างใหญ่ ที่แม้มีโต๊ะทำงานพร้อมด้วยอุปกรณ์อย่างคอมพิวเตอร์ โทรศัพท์ เครื่องแฟกซ์ และอื่นๆ อีกหน้าตาห้องนี้ก็ยิ่งเหมือนกับห้องพักในโรงแรมระดับห้าดาว ที่หล่อนเคยจงให้หัวหน้าเวลาไปทำงานต่างจังหวัดมากกว่าห้องทำงาน

หญิงสาวสบตาเจ้าของห้อง จากระยะห่างนี้ยังเห็นได้ถึงประกายลูกเรื่องของคนเจ้าอารมณ์ มันดูคุกคามชวนละล้าละลัง พานไม่รู้ว่าจะนั่งตรงไหนเพราะในใจอยากวิ่งหนีมากกว่า

“ท่านประธานเรียกพบดิฉันหรือคะ”

“ถ้าไม่เรียก คุณจะได้มายืนอยู่ตรงนี้หรือไง”

ผู้ชายคนนี้...อันนาก็ตรึมฝิปากด้านในแน่นเพื่อชมอารมณ์ ไม่เข้าใจว่าทำไมดูเขาจใจจ้องหาเรื่องหล่อนนัก แต่ก็นั่นละ เขาเป็นเจ้านาย หล่อนมันแค่ลูกน้องตัวเล็กๆ ทำได้มากที่สุดคือยอมลงให้

“ขอโทษค่ะ”

“เชิญนั่ง” สิงหราชผายมือไปยังชุดรับแขกที่จัดไว้อย่างหรูหรา

อันนามองชุดโซฟาราคาแพง มองหน้าบึ้งตึงของสิงหราช แล้วถอนใจระหว่างเดินขาลันไปนั่งลงตามคำสั่ง ก่อนจะเริ่มสวดมนต์ให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครอง!

“ผมขอบคุณกับคน ไม่ใช่หุ่นยนต์ ไม่ต้องมาทำชักระตุกแถวนี้”

สิงหราชดู

“...” ก็ใครเล่าเสนอให้ลูกน้องตัวเองเป็นคู่นอนเมื่อคืนนี้ บ้าแท้ๆ อันนาึก่อนจะสะดุ้งเมื่อรู้สึกถึงไออุ่นที่เคลื่อนไหวเข้ามาหยุดอยู่ข้างตัว หลอนไม่รู้สึกตัวเลยว่าสิงหราชลุกจากโต๊ะมาตั้งแต่เมื่อไร เขาช่างเคลื่อนไหวเร็วและเบาสมนามสิงห์ มือบางกำแน่น กลั้นใจทำเฉยต่อไปแม้จะเริ่มหายใจไม่ออก เมื่อร่างสูงใหญ่ทรุดตัวลงนั่งข้างกายจนรู้สึกได้ว่าตัวหลอนเหลือเล็กน้อย

“คุณคงยังคิดเรื่องเมื่อคืนอยู่” เสียงของเขาแหบพร่าพิกุล

อันนาไม่ยักหาคำตอบ รู้แต่อยากออกจากห้องนี้เร็วๆ

“เปล่าค่ะ ท่านประธานมีอะไรจะใช้ดิฉันหรือคะ บอกมาเถอะค่ะ”

“หลายเรื่อง”

“คะ...คะ?” อันนาตะกุกตะกัก รู้สึกว่าสถานการณ์ไม่น่าไว้วางใจ จึงเชยิบตัวห่างจากเจ้านาย แต่ไม่ทันมือหนาที่คว้าต้นแขนยึดเธอไว้ กับพนักโซฟา สัมผัสจากแผ่นหลังที่แนบติดกับพนักโซฟาเย็นเฉียบ แต่บริเวณต้นแขนร้อนผ่าว “คุณสิงหราช!”

“ฉันคิดมาตลอดคืนว่าทำไมเธอถึงปฏิเสธ แต่ก็คิดไม่ออก จนถึงเช้านี้ถึงเพิ่งสรุปได้ว่าคิดไปก็ป่วยการ ถึงยังงั้นคนที่ฉันอยากได้ ฉันก็ต้องได้”

อันนาสะดุ้งเพราะความต้องการอันแรงกล้าของสิงห์หนุ่ม

“คุณคงไม่ทำอย่างนั้นหรอกใช่ไหมคะ ที่นี้มันทะเล...ที่ทำงาน” โนม่น้าวเสียงสั้น หวังถ่วงเวลาเผื่อใครสักคนโผล่ขึ้นมาขัดจังหวะ ถ้ารอดไปคราวนี้ต่อไปต้องอดตาย หลอนคงจะต้องตัดสินใจลาออก ก่อนที่...

ร่างกายที่ถูกกักกันไว้ในวงล้อมอ้อมแขนยากแก่การหาทางหนี สิงหราชดูใจเย็นจนน่ากลัว ใบหน้าหล่อเหลาของเขาอยู่ใกล้จนอันนา

รู้สึกได้ถึงลมหายใจระอุ หล่อนพลิกหน้าหนีเมื่อเขาโน้มใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ขณะพยายามดันอกแกร่งด้วยเรี่ยวแรงน้อยนิดไม่让他เข้าประชิด แต่นอกจากไม่ช่วยแล้วยังถูกรวบมือไว้อีกด้วย

“ที่นี่เป็นทั้งที่ทำงานและบ้านของฉัน นุ่นห้องนอน อย่าบอกนะว่าเธอไม่รู้” สิงหราชพยัคฆ์เปิดไปทางประตูด้านหนึ่ง

อันนามองไม่เห็นว่ายางในเป็นห้องนอนอย่างเขาบอกหรือเปล่า แต่ข้อมูลแค่นั้นก็มากพอให้วังเวียนเหมือนจะเป็นลม หล่อนไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อน พอๆ กับพนักงานระดับล่างที่ทำงานรูทีนวนไปมาทุกเมื่อเชิ้อวันเพื่อให้งานผ่านพ้นไปวันๆ หนึ่ง

“ปล่อยดิฉันเถอะค่ะ ขอร้อง”

ดวงตาสีมรกตของสิงหราชจ้ำจืดขึ้น “เธอปฏิเสธฉัน?”

“ดิฉันบอกแล้วใจจะว่าไม่เคยคิดทำอะไรแบบนี้ ไปหาคนอื่นเถอะนะคะ” อันนาอ่อนวอนพลงปิดข้อมือ แต่กลับยิ่งถูกรัดรั้งแถมถูกรั้งเข้าชิดอกแกร่ง ตกอยู่ในวงแขนสิงหราชทั้งตัว

“ถ้าปฏิเสธอีกคำ ฉันจะปล้ำเธอตรงนี้เลย”

“อย่านะคะ!” อันนาร้องห้ามเสียงหลง เนื้อตัวเย็นเฉียบเพราะคำขู่ของเขา

“ฉันก็ไปที่ห้องนอน”

“ดิฉันไม่ไปไหนกับคุณทั้งนั้นค่ะ ถ้าไม่ปล่อย ดิฉันจะร้องให้คนช่วย” อันนาขู่ฟ่อทั้งน้ำตาปริมขอบตา ไอร้อนระอุจากอกแกร่งกำลังทำให้หล่อนขวัญผวา พยายามดิ้นรนออกจากอ้อมอกกว้าง แต่ยิ่งดิ้นยิ่งเหมือนเหยียบย่ำจมลงในหลุมทราย รังแต่จะดังลึก

“สาม...เธอปฏิเสธฉันถึงสามครั้ง จะยั่วให้ฉันปล้ำเธอตรงนี้ใช่ไหม” เสียงหัวเราะของสิงหราชขู่คำรามขิดริมหู

อันนาผวาเยือก ดิ้นสุดแรง โกงคอเตรียมกรีดเสียงร้องขอความช่วยเหลือ ทว่าร่างถูกกดนอนราบลงกับโซฟานุ่ม ทำให้เสียงร้องขอ

ความช่วยเหลือแปรเป็นร้องอุทานด้วยความตกใจแทน

“ฉันสัญญากับตัวเองว่าจะพาเธอขึ้นเตียงให้ได้ภายในวันนี้ มา
ดูกันใหม่ว่าฉันจะทำได้จริงหรือเปล่า”

4

“ฉันสัญญากับตัวเองว่าจะพาเธอขึ้นเตียงให้ได้ภายในวันนี้ มาดูกันไหมว่าฉันจะทำได้จริงหรือเปล่า”

“ถ้าทำคุณก็เลวเต็มที” อันนากัดฟันพูดเสียงแข็งทั้งๆ ที่อกสั่นขวัญหาย แทบไม่เหลือเรี่ยวแรงจะขยับตัว บางทีหล่อนอาจกำลังช็อกเพราะในชีวิตถือว่เป็นครั้งแรกที่ร่างกายถูกผู้ชายแตะต้องอย่างใกล้ชิดขนาดนี้ ข้าเขายังประกาศอีกด้วยว่าจะทำลายความสาวที่เฝ้าถนอมมา “เธอว่าฉัน”

สิงหราชกัดฟันแน่นกระทั่งอันนาได้ยินเสียงดังกรอดเต็มสองหู ดวงตาของเขาลุกโรจน์ให้รู้ว่าโกรธจัด เดว่าคงไม่เคยถูกชดใจมาก่อน

“ดิ...ดิฉัน” อันนาปากคอสั่น ท่าทางเหมือนอยากจิกเนื้อหล่อนออกเป็นชิ้นของสิงหราชไม่ใช่สิ่งที่คนอย่างหล่อนจะรับมือได้ “ดิฉันขอโทษค่ะ แต่คุณไม่ควรทำกับลูกน้องตัวเองแบบนี้”

อันนาเหลือบมองมือของสิงหราชบนไหล่ตัวเอง แล้วมองหน้าคนที่กำลังนั่งหมิ่นอยู่บนโซฟาในลักษณะแทบจะคร่อมร่างหล่อนอยู่ รอมร่อเหมือนจะเตือนสติ ทว่าสติของสิงหราชคงจคงจอยู่เฉพาะการข่มเหงลูกไก่ในกำมือ จึงไม่มีที่ท่าว่าจะยอมถอยห่างออกไป ร่างแกร่งโน้มใกล้ลงมา น้ำหนักตัวและไอร้อนผะผ่าวจากกายหนุ่มเหมือน

สัญญาณหมดเวลา อันนาเกร็งร่าง ละล้าละลักพูดถ่วงเวลา

“บางที่เราน่าจะตกลงกันได้นะคะ”

สิงหราชชะงัก ดวงตาสีมรกตวาววับ

“ในที่สุดเธอก็เผยตัวจริงออกมา” มือเล็กๆ สองข้างถูกเขายึดไว้แน่นด้วยมือข้างเดียว มือใหญ่อีกข้างจึงวางพอลูบไล่นิ้วไล่ลงไปตามต้นแขน ไล่ลากลงมาไล่วนไถลสะโพกผาย สัมผัสนั้นหยุดลงครึ่งๆ กลางๆ ก่อนอันนาที่พยายามเบี่ยงตัวหนีจะช็อกตายเพียงไม่กี่วินาที

“ตะ...ดิฉันหมายถึงว่า...”

“พอแล้ว ฉันขี้เกียจฟัง” สิงหราชทาบสันนิ้วลงเหนือริมฝีปากอิม “ถ้าจะถ่วงเวลา บอกไว้เลยว่าไม่มีประโยชน์ เธอทำงานมานาน น่าจะรู้ว่าห้องทำงานฉันไม่ใช่ที่ที่ใครจะขึ้นมายุ่มย่ามได้ง่ายๆ อันนา... ถ้าเธอเล่นกับฉัน เรื่องมันจะจบไม่สวย”

มันไม่มีทางจบสวยอยู่แล้ว...อันนาคิด ในเมื่อตกอยู่ในอุ้งมือคนอย่างเขาเสียขนาดนี้ หล่อนไพล่หนีไปถึงข้าวเหนียวสวเคราะห์ร้ายที่ใช้สติพาตัวเองรอดพ้นจากโจรชั่วมาได้หลายๆ ข้าว ครั้งนี้คงต้องสวมวิญญาณนั้นบ้าง ต้องใจเย็น...เย็นไว้นะอัน

“เราควรจะคุยกันก่อนนะคะ”

“ได้สิ คำขอนี้ฉันให้เธอ” สิงหราชตกปากรับคำอย่างง่ายดาย

อันนางงนงอยู่ได้ไม่กี่วินาทีก็ต้องหวีดร้องสุดเสียงเมื่อถูกเขาอุ้มตัวลอยเข้าไปอยู่ในอ้อมแขนแข็งแกร่ง ส่วนสูงของเขาทำเอาหล่อนตัวเย็นเฉียบ จะเฉยก็ใช่ที่ ดิ้นแรงก็กลัวตกไปหัวฟาดพื้นตาย

“อย่าดิ้น!” เขาดุ

ร่างออรชรดินขลุ่ยขลักและทุบตีเจ้าของอ้อมแขนแกร่ง หล่อนสะดุ้งและนิ่งไปพักหนึ่ง ก่อนร่างจะเริ่มสั่นเทาขึ้นด้วยความกลัว

“คุณจะทำดิฉันไปไหนคะ”

“เธออยากคุยกับฉันไม่ใช่หรือไง คุยตรงนั้นออกจะโจ่งแจ้งไปหน่อย ฉันก็เกียจให้ใครมาขัดจังหวะ”

“ไม่ไปค่ะ ปล่อยดิฉันลง ไม่เอา” อันนาปฏิเสธเสียงสั่นทั้งเพิ่มแรงดันแรงทุบขึ้นไปอีก แต่ก็ทำอะไรสิ่งหราชไม่ได้ อ้อมกอดของเขายิ่งรัดแน่น ซ้ำยังขู่ล้าทับอีก

“บอกว่าอย่าเดินไถ่เล่า พุดไม่รู้เรื่อง อยากคอหักตายไ่มั้ย”

“ดิฉันยอมตาย ปล่อยดิฉันลงเดี๋ยวนี้อยะคะ” เสียงกรีดร้องแหลมสูงขึ้นทุกทีเมื่ออันนาเห็นว่าจุดหมายปลายทางนั้นคือประตูห้องที่สิงหราชบอกไว้แต่แรกว่าเป็นห้องนอน

สิงหราชหัวเราะลึกลึกลำคอ ชวนให้คนฟังหน้าซีดเพราะความมันอกมันใจไม่ยอมลดราวาศอกของเขา เขาอ้อมหล่อนเดินตรงมาถึงประตูห้องสี่ขาวแทบกลืนเป็นเนื้อเดียวกับผนังได้อย่างสบายๆ รวกับร่างกายคนในอ้อมแขนไร้น้ำหนัก อันนาเสียอีกรู้สึกอึดอัดหวาดกลัว โกรธเกรี้ยวสรวลพัด พยายามทั้งต่อต้านและอ่อนวอน แต่กลับไม่มีวิธีไหนเป็นผลสำเร็จ

เมื่อถูกอ้อมมาหยุดถึงหน้าประตูแดนประหาร อันนาก็น้ำตาไหลพราก ร้องไห้สะอึกสะอื้น

“ปะ...ปล่อยดิฉันไปเดี๋ยวนี” อันนาแนใจว่าตั้งใจจะตะคอกใส่สิงหราช แต่เสียงกลับสั่นเครือพรวดเบาเต็มที

เขาสบตาหล่อน สีหน้าเปลี่ยนไปนิดหนึ่งเหมือนชะงักเพราะอาการฟุ้งฟายน้ำตาแตก แล้วก็กลับมุ่มมันขึ้นใหม่ “เล่นได้หลายบทบาทจริงแม่คุณ เมื่อคืนเดินอวดเนื้อตัวให้คนเป็นร้อยดู มาวันนี้ทำเหมือนไม่เคยมาก่อน”

กำปั้นเล็กๆ ทุบอกแกร่งเต็มแรง “คนทุเรศ คุณดูถูกดิฉัน”

“ดีกว่าดูผิด” สิงหราชตอกลับอย่างเชื่อมั่นในความคิดตัวเอง มือหนึ่งเปิดประตูและใช้ไหล่ดันให้เปิดกว้างก่อนก้าวเข้าไป

ห้องห้องนั้นเป็นห้องนอนเต็มรูปแบบเกินกว่าจะเรียกได้ว่าเป็นห้องพักชั่วคราว แม้ฉันนาตั้งใจทิ้งกั้ว แต่มีวายตะลึงลานกับความสวยงามตรงหน้า หล่อนไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าห้องนอนสวยๆ ที่เคยเห็นในฉากละครทีวีจะมีอยู่จริง กระทั่งได้เห็นกับตา ความกว้างของห้องประมาณครึ่งหนึ่งของห้องทำงานด้านนอก ตกแต่งด้วยเครื่องเรือนหรูหราสีทองเข้ากันทั้งหมด ตั้งแต่ตู้ โต๊ะ โคมไฟระย้าและแบบตั้งพื้น กรอบกระจก ไปจนถึง...เตียงนอนกว้างทรงกลมรองรับที่นอนหนานุ่ม น่าสบาย

ไม่นานเลยกับช่วงเวลาเผละไผ่ของฉันนา พอรู้ตัวอีกครั้งกลับพบว่าสิงหราชใช้เวลาสองสามนาที่อันน้อยนิดนั้นผ่อนร่างหล่อนลงบนเตียงกว้างเป็นที่เรียบร้อย สัมผัสนุ่มแนบสนิทกับแผ่นหลังเรียกสติฉันนาคืนมา หล่อนตะเกียกตะกายลุกขึ้นลนลานจะลงจากเตียง แต่ความนุ่มหยุ่นของที่นอนชั้นดีก็เหมือนยางเหนียวทำให้การเคลื่อนไหวเชื่องช้าอย่างน่าขัน

“เธอฉันไม่รักชาติสัญญา ไหนว่าอยากจะคุยกับฉัน เอาเข้าจริงตั้งท่าแต่จะหนี” สิงหราชสายหน้าดำหนิเหมือนครูตูดักนักเรียนทั้งๆ ที่มีข้ออ้างหนึ่งการขอโทษทำฉันนาแน่น

ฉันนาสะบัดข้อเท้าพร้อมกับพยายามแกะมือเขาออก แต่ทำได้ไม่นานก็นึกขึ้นได้ว่าตัวเองใส่กระโปรง การเคลื่อนไหวยิ่งแรงยิ่งทำให้ชายกระโปรงร่นขึ้น เหมือนจงใจยั่วให้สายตาสิงหราชย้ายจากใบหน้าเลื่อนต่ำลงมอง ผิวโดยธรรมชาติของฉันนาฉวเลี่ยนฉวฉวได้รับการติดต่อให้ถ่ายโฆษณาครีมบำรุงผิวมากกว่าสินค้าชนิดอื่น หล่อนเห็นสิงหราชจ้องเรียวยาวตาไม่กะพริบแล้วใจหาย รีบดึงรั้งชายกระโปรงลงต่ำเพื่อปกปิดมันจากสายตาเขาให้มากที่สุด

“น่าแปลกจริงๆ ผู้หญิงเซี่ยๆ อย่างเธอพอสลัดเสื้อผ้าพวกนี้ออก กลับกลายเป็นคนละคน” วาจาของเขาโลมเลียเท้าความถึงการ

เดินแบบเมื่อคืน

เนื้อตัวอันน่าร้อนห่อด้วยความอับอาย สัญญากับตัวเองว่าจะไม่เห็นแก่เงินจำนวนมากยอมรับงานประเภทนั้นอีกแล้ว

“ดิฉันรู้สึกไม่ได้จริงๆ ถือว่าเห็นแก่คนไม่มีทางสู้ ปล่อยให้ดิฉันไปเถอะนะคะ” คราวนี้อันนาถึงกับยกมือไหว้ ผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างหล่อนคงไม่มีทางรอดออกจากห้องนี้ไปได้ถ้าสิงหราชไม่ยอมเลิกรา หล่อนสบตาเขาทั้งน้ำตาอาบแก้ม ใจมากขึ้นมากเมื่อเห็นแววไหวในดวงตาสีเขียวเข้ม

“ก็ได้ ฉันจะไม่บังคับเธอ” สิงหราชปล่อยมือจากข้อเท้าเล็ก

อันนายืมทั้งน้ำตา ยกมือไหว้ซ้ำแล้วนั่งตัวเกร็งจ้องมองสิงหราชที่เกลี้ยปลายนิ้วเช็ดน้ำตาให้อย่างนุ่มนวล

“เธอร้องให้เหมือนน้ำตามันจะเปลี่ยนเป็นเพชรได้” เขาว่าพลางเช็ดน้ำตาจนแห้ง

เสียงทุ้มลึกกับกิริยาอ่อนโยนเหมือนกลับหน้ามือเป็นหลังมือจากที่แรกสะกดอันนาให้สั่นสั่นว่า สิ่งที่ต้องทำคือก้าวลงจากเตียงและหนีออกจากห้องนี้ให้เร็วที่สุด

นอกจากไม่หนี หล่อนยังตะลึงมองสิงหราชช่วยจัดเสื้อผ้าที่ค่อนข้างหลุดลุ่ยจากการดิ้นขัดขึ้นให้เข้าที่ การเคลื่อนไหวเร็ว แต่แผ่วเบาเหมือนลมอ่อนแห่งการปลอบโยน

“คุณ...” เสียงชะงักหลุดจากริมฝีปากอึดแล้วขาดหายเหมือนเจ้าตัวไม่รู้จักหาคำไหนมาพูดต่อ เกิดอาการคล้ายๆ ลอยคว้างอยู่ท่ามกลางความงุนงง ไม่ทันสังเกตเลยว่าใบหน้าหล่อเหลาลอยใกล้เข้ามา...ใกล้เข้ามา

“...!!!”

ริมฝีปากร้อนจัดทาบปิดริมฝีปากอึดที่เผยอออกอยู่อย่างเปลือยโผล่อันนาร้องอุทานในลำคอ ขยู่เมื่อช่วงไหล่ของสิงหราชพร้อมกับผลัก

ออกจนได้ยินเสียงด้ายขาด แต่ไม่อาจทำให้ร่างแกร่งถอยห่างออกไปได้ เขาประคองหล่อนนอนราบลงด้วยการโน้มตัวต่ำบังคับให้หล่อนที่ผู้แรงไม่ได้ตกอยู่ใต้อาณัติ อันนาเฝ้าปากแน่น ไม่ยอมให้เขารุกรานได้ง่ายๆ ทว่าใจก็หวียวไหวผสมกับหวาดกลัวจนแทบแยกความรู้สึกไม่ออก เพราะสัมผัสนุ่มนวลจากปลายลิ้นและเล็บทั่วบริเวณปากกับสัมผัสสากกระด้างของหวดเคราสั่นทำให้ทั้งเจ็บ จุกจี้ และเสียชาน

อันนาตกใจกับความรู้สึกตัวเอง เธอชนลูกเพราะรังเกียจสัมผัสของสิงหราช แต่ไม่มากเท่าอารมณ์หวามไหวร้อนผวที่ถูกจุดขึ้นทีละน้อยจากคนมากระปรี้กระเปร่าอย่างสิงหราช การโถมเล้าอย่างนุ่มนวลทำให้ร่างกายไม่ต่อต้านเขาเหมือนในตอนแรก ริมฝีปากเฝ้านแน่นค่อยคลายทีละนิด และเผยอครวญแผ่วพร้อมกับที่สิงหราชทิ้งน้ำหนักตัวลงใช้ทั้งร่างบิดเบียดเนื้อตัวเข้ากับหล่อน

เสียงเนื้อผ้าเสียดสีดังขึ้นแผ่วๆ ในความเงิบ ปลายลิ้นร้อนของสิงหราชจุ่มจ้วงเข้าเคล้าคลอหาความหวานในโพรงปากอันนาได้สำเร็จ หญิงสาวเบี่ยงหน้าหนี กรีดร้องผลึกใสสลับกับครวญครางอย่างห้ามอารมณ์ไม่อยู่ น้ำแค้นใจนัก ถ้าเขาบังคับใช้กำลังทำร้าย หล่อนคงต่อต้านได้มากกว่านี้ แต่...

“ฉันจะไม่บังคับเธอ”

สิงหราชกระชับย้าชิดเรียวปากอิมที่เจอบวมทันตาเห็นแล้วกดริมฝีปากลงมาใหม่อย่างนุ่มนวล ทว่าหนักหน่วงจนอันนาหัวหมุน คิดสิ่งใดไม่ทัน หญิงสาวหอบหายใจ พยายามพลิกหน้าหนี ได้ยินเสียงหัวเราะชอบใจของสิงหราชดังขึ้นก่อนร่างกายหล่อนจะซาซ่านสยิว เพราะสัมผัสอุ่นร้อนจากปลายลิ้นในรูหูตัวเอง

“มะ...ไม่ค่ะ”

เสียงห้ามปรามของอันนาแผ่วพราวเต็มที ทำไมหล่อนจึงไม่เคยรู้เลยว่าตัวเองมีจุดอ่อนอยู่ตรงไหนบ้าง แต่สิงหราชกลับรู้ เขาเป่าลม

ร้อนพฐเข้าหุสลับกับคุดคุดและเล็ม พาให้หัวใจหล่นกระเด็นกระดอน
ไม่เป็นท่า จนพอใจค่อยเปลี่ยนมาจวบหล่นหนักๆ อย่างเอาแต่ใจสลับ
กับเอาอกเอาใจในที่ สัมผัสร้อนชื้นทั้งอบอุ่นที่ไม่เคยรู้จักเล่นงานอันนา
จนหัวหมุน ได้แต่เผยอริมฝีปากรับจูบและสะดุ้งประท้วงเมื่อเขาขบฟัน
เบาๆ ที่ริมฝีปากกลางอย่างมันเขี้ยว

สิงหราชอาศัยจังหวะที่ปรนเปรออันนาจนควบคุมสติไม่อยู่ถอด
เสื้อคลุมรุ่มร่ามของหล่นออก รังชายเสื้อตัวในขึ้นจนเนื้อนวลอิมเต็ม
ได้บราเซียร์รอดสายตา ไม่น่าเชื่อว่าเมื่อเห็นใกล้ๆ ยิ่งเฝ้ายวนใจเสีย
ยิ่งกว่าเห็นจากบนเวทีเมื่อคืน

บราเซียร์ถูกรั้งขึ้นสูงเปิดเปลือยปทุมกันต์เต่งตึง อันนาเพิ่งได้สติ
รีบตะปบมือปกปิด ทว่าสิงหราชคว้ามือทั้งสองไว้ทันและตรึงไว้ไม่ให้
ก่อกวนเขาได้

“ไม่นะคะ! คุณสิงหราช ยะ...”

ใบหน้าอันนาแดงงายจนแผ่นหลังแค้นไค้ง ความนุ่มอุ่นจาก
โพรงปากของสิงหราชที่ครอบครองเม็ดบัวหัตถ์ขยายตอบรับการปลุก
เร้าอย่างซ้ำซอทำให้เสียงห้ามปรามและสติที่กลับคืนมาในช่วงเวลา
สั้นๆ วับหาย อันนาเกร็งร่าง กลั่นเสียง พยายามไม่ให้ความร่วมมือ
แต่ยิ่งฝืน ทั้งร่างกายก็เหมือนจะยิ่งให้ความร่วมมือกับสิงหราชมาก
เท่านั้น โพรงปากของเขาที่ครอบครองยอดปทุมกันต์ดุจรัดสลับกับปลาย
ลิ้นที่พลิ้วผ่านจุดไวต่อความรู้สึก ไม่เหลือช่องว่างให้อันนาตั้งตัว

เสียงลมหายใจฟัดฟาดของอันนากับสิงหราชดังปะปนกันท่ามกลาง
อารมณ์พิศواس การจุจิมทรวงอกของเขาแทบทำให้อันนาผู้ไม่เคยมี
ประสบการณ์มาก่อนถึงจุดสิ้นสุด หล่นบิ๊บไหลเขาแน่น พยายามบอกตัวเองให้ต่อต้าน
แต่กลับตอบรับด้วยเสียงครวญคราง กระตุ่นอารมณ์นุ่ม

สิงหราชดูดดื่มก้อมอย่างไม่รู้จักพอกระทั่งรู้สึกถึงแรงต่อต้าน

น้อยลงของอันนา มือที่กดตึงมือหล่อนไว้จึงคลายออก เลื่อนต่ำผ่านหน้าท้องแบนราบและรุกไล่ผ่านชายกระโปรงแทน

อันนาว่าข้อมือสิงหราชเมื่อรู้ว่าเขากำลังล้วงล้ำมากขึ้น สายหน้าห้ามปรามทั้งๆ ที่ยังหอบฮักด้วยอารมณ์หวาม สิงหราชก้มลงจูบปากถึงความสนใจ ค่อยๆ ปลุกเร้าต่อลงมาที่ทรวงอกอีกครั้งด้วยการวดลิ้นระรัวฟาดฟันอันนาด้วยแรงปรารถนา หญิงสาวครวญครางลมหายใจกระชั้นจนรู้สึกว้าล้าคอแห้งผาก แต่ไม่อาจหยุดหายใจติดๆ ขัดๆ ได้ สิงหราชค่อยๆ เกี้ยวรั้งชั้นในตัวน้อยส่วนล่างออก และกว่าอันนาจะรู้ตัว ปลายนิ้วของเขาก็รุกล้ำเข้าสู่ใจกลางสาวแล้ว

“มะ...ไม่!” ความเจ็บปวดที่กลางกายสูบเอาอารมณ์ชานหวามหายไปจนหมด อันนาจับข้อมือสิงหราชแน่น พยายามกระเสือกกระสนหนี หน้าตาบิตเหย น้ำตาปรึ่ม

ปลายเล็บของอันนาคดลงบนท่อนแขนของสิงหราชอย่างไม่กลัว เขาเจ็บ ชายหนุ่มชะงักไปด้วยความงุนงง เพียงแค่ปลายนิ้ว อันนายังเจ็บปวดแทบตาย และความคับแน่นนี้ต่อให้โกหกอย่างไรก็โกหกไม่ได้ว่า...

“นี่เธอ...” สิงหราชพึมพำเสียงพรว่ำ รู้สึกมีนเหมือนถูกต่อยจนน็อก สายตาอันนาที่มองมายังเขานั้นเต็มไปด้วยการกล่าวโทษ วิงวอน และทรมาน แก้มหล่อนแดงปลั่งแสดงความต้องการเหมือนๆ กับที่ร่างกายเขาเจ็บปวดจนแทบระเบิด

“ฉันจะไม่ทำให้เธอผิดหวังกับครั้งแรกนี้”

อันนาไม่เข้าใจความหมาย หล่อนพยายามแต่จะดันหนีความเจ็บปวด ทว่าพอนิ้วเรียวยาวของสิงหราชถอดถอนออกจากกลางกาย หล่อนกลับเอนตัวตามทั้งยังครวญครางเหมือนจะขาดใจ

นัยน์ตาสิงหราชฉายรอยพอใจ ปฏิภาณของหญิงสาวทำให้เขาถึงกับคำรามด้วยความอดกลั้น เขาจับมืออันนาให้ถอดคอไว้ก่อนจะ

ส่งปลายนิ้วเข้าออกซ้ำๆ เน้นๆ และเร็วขึ้นทุกทีๆ

“ไม่...ไม่...ไม่...!”

แขนเรียวทอดเกี่ยวรอบคอสิงหราชแน่น รัดร่างแกร่งลงแนบชิด ยึดไว้เป็นหลัก เสียงคำรามของเขาดังแผ่วขึ้นข้างหูปนอยู่กับเสียงหอบ สะท้อนของหล่อน ร่างกายที่ลั่นระริกโอบกระชับปลายนิ้วที่ยังค้างคา อยู่กลางกายเป็นจังหวะ สอนให้อันนารู้ว่าสูงสุดของความลึบพันธุ ษายหญิงชั้นแรกให้ความสุขสมเกินกว่าหล่อนคาดถึง

ร่างกายที่ลั่นระริกของอันนาฟ่องถึงความสุขสม เนื้อตัว

เบาหวิวของหล่อนลอยละล่องขึ้นจนคว้าเดือนดาวไว้ได้เต็มอ้อมแขน ทั้งๆ เป็นกลางวันแสดๆ เป็นความรู้สึกซาบซ่านชนิดใหม่ในชีวิตสาวที่ อันนาไม่เคยคิดว่าจะได้เรียนรู้ด้วยวิธีนี้

หล่อนไม่กล้ามองหน้าคนสอน และหลบซ่อนหน้าตัวเองด้วยการกอดคอสิงหราชแน่นยิ่งกว่าเดิมเมื่อรู้สึกถึงอาการบีบกระชับของ กล้ามเนื้อกลางกายที่ยังคงทำงานรอบนิ้วของเขา

สิงหราชมองปฏิกิริยาคนในอ้อมกอดนั้นๆ ก่อนกดจูบขมับเปียก ชื้นหนักๆ ด้วยอารมณ์ร้อนรุ่ม ความต้องการรุนแรงของเขาส่งผ่าน มาให้อันนารับรู้

หล่อนผลักรอกแกร่งด้วยเรียวแรงเหลือน้อยนิดดันตัวออกห่าง

“คะ...คุณ...” คำพูดแผ่วๆ กลายเป็นเสียงครวญเมื่ออีกฝ่ายละ ปลายนิ้วออกจากเนื้อตัว อารมณ์ซ่านสะท้านที่ยังคงค้างคาทำให้อันนา แทบเผลอเข้าไขว่คว้า แต่เพราะสิงหราชทำให้สติระวังตัวกลับคืนมา

ร่างสูงใหญ่ลุกขึ้นนั่งคุกเข่า ท่าทางถอดเสื้อออกอย่างใจเย็นของ เขาทำเอาคนนอนตัวสั่นเทากลืนน้ำลายฝืดลงคอ แล้วรีบหลับตาปีเมื่อ ขึ้นต่อมาที่ถูกลอดคือกางเกง

หัวใจอันนาเต้นระทึก ในท้องไส้ปั่นป่วน อารมณ์ความรู้สึก

มากมายจนแยกแยะไม่ถูก ความสุขเมื่อครู่เหมือนขนมหวานหลอกล่อ
หล่อนให้ลองชิมอีกหลายๆ ครั้ง แต่...สติของอੰนายังคงอยู่ครบ และ
เมื่อสิงหาราผลจะร่างกายร้อนผ่าวห่างออกไป ความเป็นตัวของตัวเอง
ก็ค่อยกลับคืนมา

ต้องหนี ต้องไปจากที่นี่ให้ได้ก่อนจะเสียหายมากไปกว่านี้...
อੰนาร้องบอกตัวเอง กลั่นใจลืมตาโพล่ง พยายามไม่มองร่างกึ่งเปลือย
ของผู้ชายตัวโต รีบกลืนตัวหมายจะวิ่งหนีลงจากเตียงก็กลับติดร่างของ
สิงหาราที่คร่อมลงเท้าแขนไว้บนที่นอนข้างไหล่ทั้งสองเป็นการกักกัน

“ยังคิดจะหนีอีกหรือ ฉันรู้แหละว่าเธอมีความสุขกับเรื่องเมื่อครู่”

ผิวน้ำอੰนาร้อนวูบ อับอายจนแทบอยากแทรกแผ่นดินหนี
เรื่องที่เกิดขึ้นหล่อนคงบอกกับใครได้ไม่เต็มปากว่าถูกข่มเหง ในเมื่อ
ร่างกายยินยอมพร้อมใจไปกับคนเจ้าเล่ห์อย่างเขาจนถึงปลายทาง ไม่มี
การทำร้ายร่างกาย ไม่มีความเจ็บปวด มีแต่ความหอมหวานสุขสม

“คุณมันเจ้าเล่ห์ร้ายกาจ” อੰนาคอว่าทั้งน้ำตาคลอ เขารู้อยู่
แล้วว่าประสบการณ์เหนือกว่าก็เลยหลอกล่อหล่อนจนติดกับ บางที
คำต่อว่านี้อาจน้อยเกินไปด้วยซ้ำ

สิงหารายิ้มมุมปาก ก้มลงจูบเปลือกตาอੰนาที่รับพลิกหน้าหนี
แต่ไม่พ้นเบาๆ “ฉันแค่รักษาสัญญาว่าจะไม่บังคับ ฉันผิดตรงไหน”

อੰนาคมปากแน่น ไม่อยากต่อปากต่อคำกับคนไม่เคยยอม
รับผิด

“ในฐานะที่เข้าใจเธอผิดเรื่อง...ประสบการณ์ของเธอ ฉันสัญญา
ว่าจะไม่ทิ้งขว้าง จะเลี้ยงดูอย่างดี ที่นี่พอใจหรือยัง”

ใบหน้าเพื่อนน้ำตาแดงก่ำ อੰนาคอยากทุบตีเขาให้สาแก่ใจ แต่
ไม่ทำ เพราะรู้ว่าตีไปก็เจ็บมือเปล่า คนแบบนี้คงตายยาก เจ็บไม่เป็น
และไม่เคยสนใจด้วยว่าความคิดบ้าๆ ของตัวเองผิดต่อคนอื่นยังงัยบ้าง

“ไม่พอใจค่ะ”

“น้อยไป?” สิงหราชเลิกคิ้ว สีน้หน้ากวนประสาทจนอันนากายาก
เงื้อมมือขึ้นตบลักขาค

“ดิฉันเลี้ยงดูตัวเองได้” หล่อนตอบเสียงแข็ง

“ด้วยการเดินแบบซุกซันในบางจนเห็นไปถึงไหนๆ นะเธอ ไม่มี
ทาง ถ้าทำอีก ฉันฆ่าเธอแน่!” สิงหราชมองผิวขาวนวลของอันนาแล้ว
คำราม หน้าตาดุตัน เลื่อนมือมาบีบข้อมือหล่อนจนข้อมือเล็กๆ แสบ
ແລກ

“โอ๊ย! ดิฉันเจ็บนะคะ”

“เจ็บสิดี จะได้พุดรู้เรื่องขึ้นมั่ง ให้อะไรก็ไม่เอา จะดูแลเลี้ยงดูก็
ไม่เอา หรือเธอมีเป้าหมายอื่นอี ตอบฉันมาเดี๋ยวนี้”

ยิ่งพุดดูเหมือนอารมณ์เดือดของสิงหราชยิ่งรุนแรง อันนากรีด
ร้องเจ็บปวดเพราะแรงบีบรัดที่ข้อมือ แต่ยังกัดฟันต่อว่า

“คุณบ้าไปแล้วหรือคะ ดิฉันไม่ใช่นักโทษ คุณไม่มีสิทธิ์คาดคั้น
อะไรดิฉันทั้งนั้น”

“ไม่ใช่นักโทษ แต่เป็นของฉัน” สิงหราชเค้นเสียงตอบตลอดไรรฟัน
ตีขลุ่ยเอาดื้อๆ

อันนาไม่เข้าใจเลยว่าเขาโกรธอะไร ทำไมจึงทำหน้าที่เหมือน
อยากจะฆ่าหล่อนให้ได้ แล้วยังคำพุดของเขาอีก

“ดิฉันไม่ใช่ของคุณ”

“ก็กำลังจะใช่อยู่นี้ไงเล่า” สิงหราชว่าแล้วก้มลงคลุกเคล้า
ไบหน้าลงปล้ำจูบ

อันนาร้องหวีดด้วยความโมโห ทั้งพยายามต่อต้านโดยการเฝ้า
ปากแน่น คราวนี้อาจเพราะต้องการเอาชนะ สิงหราชจึงไม่ใช้วิธี
นุ่มนวลอย่างเก่า เขาแยกปากเล็กออกด้วยริมฝีปากตัวเองก่อนลงโทษ
ด้วยการจูบหนักหน่วงจนปากอึดมวมแจ๋ มือเขาที่ผละจากข้อมือเล็ก
ลูบไล้เนื้อตัวนุ่มนวลทั้งพยายามปลดเปลื้องเสื้อผ้าออก

การกระทำของเขาเหมือนคนเสียสติ อันนาทั้งตื่นทั้งทุกคน เอาแต่ใจ สลับกับครวญครางเมื่อเขาจะต้องจุดอ่อนไหวบนยอดดอก ด้วยมือและปาก สองมือของอันนาผลักไหล่แข็งเกร็ง พยายามไม่ให้ คนประสพการณ์เหนือกว่ากระซากลงบ่อพิศวาสได้ง่ายนัก แต่ก็เหมือน ผลักกำแพง

“เธอไม่ควรต่อต้านฉันเลยอันนา”

สิงหราชกระซิบเสียงพร่าอย่างที่อันนารู้สึกว่าเป็นน้ำเสียง อันตรายที่สุด และก็เป็นจริง หล่อนรู้สึกถึงความแข็งเกร่งรุ่มร้อนที่แนบ ชิดลงใกล้กลางกายอย่างรุกราน เท่านั้นร่างทั้งร่างก็สะดุ้งผวา กระตุกขยับ เร็วแรงจนเข้ากระแทกเข้าเป้าหมายอย่างเหมาะสม

“อีก!” สิงหราชร้องในลำคอ งอตัวอย่างเจ็บปวด เอามือกุมเป้า

อันนาเบิกตากว้าง หน้าแดงก่ำด้วยความอายเพราะภาพ ประเจิดประเจ้อ ความบังเอิญที่ส่งผลดีให้ตัวเองร้องเตือนให้อันนา ตาลีตาเหลือกลงจากเตียง วิ่งไปเปิดประตูออกจากห้อง ทั้งเสียงเรียก ของสิงหราชไว้เบื้องหลัง

“อันนา กลับมานี่เดี๋ยวนี้!”

ถ้าทำตามคำสั่งเขา หล่อนคงจะเสียสติหรือทั้งศักดิ์ศรีของตัวเองไปแล้ว อันนาบอกตัวเองที่วิ่งพลางจัดเสื้อผ้าและผมเผ้าด้วยมือ สั้นๆ มาหยุดยืนอยู่หน้าลิฟต์ รีบกดปุ่มเรียกลิฟต์พลางภาวนาให้มัน มาเร็วๆ ก่อนสิงหราชจะเรียกกำลังกลับคืนมาจนวิ่งตามมากว่า ตัวหล่อนได้

ร่างออรชรรีบถลันเข้าไปเมื่อประตูลิฟต์เปิดออก สายตาจับจ้อง หมายเลขแนวนิ่งด้วยใจระทึก พอถึงชั้นของฝ่ายทรัพยากรบุคคล อันนา ก้มหน้าก้มตาเดินมายังโต๊ะทำงาน เหลือบมองประตูห้องปิดสนิทของ หัวหน้าคนหนึ่ง ไม่มีประโยชน์ที่จะเดาว่าเขมรวัตรมาทำงานหรือยัง มัน ไม่สำคัญเท่าหล่อนต้องรีบไปจากที่นี่...เดี๋ยวนี้

ห้องนอนหรูหราภายในห้องทำงานของสิงหราชถูกเปิด ประตูค้างไว้ด้วยฝีมืออันนา สิงหราชที่นอนกุ่มเป๋าค่อยๆ พยุงตัวขึ้นนั่ง เมื่ออาการดีขึ้น สายตาที่มองไปยังประตูลูกโซน

“แสนนั้กันนะ”

อาการปวดตบบริเวณกลางลำตัวสร้างความเจ็บแค้นให้สิงหราช ไม่น้อย แต่สักพักใบหน้าหล่อเหลาดุตันค่อยประดับรอยยิ้มขบขัน เขาไม่เคยนึกมาก่อนว่าผู้หญิงท่าทางดีมีๆ อย่างอันนาจะกล้าตีเขาใส่ นื่องชายจนเขาเจ็บหน้าเขียวหน้าเหลือง เหมือนอย่างไม่เคยมองเห็นเลยว่าผู้หญิงคนนี้สวยเย้ายวนขนาดไหน

แต่ทั้งหมดนั้นเขาได้รู้ได้เห็นแล้ว โดยเฉพาะห้วงเวลาหลังลิ้ม ตัวตนเตลิดเพริดไปกับเขา เสียงของอันนาและเนื้อตัวนุ่มนวลร้อนผ่าว ของหล่อนั้นเขายังรู้สึกได้ถึง

นานพอดูกว่าสิงหราชจะลุกขึ้นแต่งตัวเรียบร้อย เดินดุ่มออกมา ยังห้องทำงานแล้วคว้าโทรศัพท์ต่อตรงถึงเลขานุการส่วนตัว

“ทำหนังสือขึ้นมาให้ผมเซ็นที่ ขอด่วนที่สุด”

“เดี๋ยวดิฉันจะรีบขึ้นไปจดนะค่ะ” ราชินีตอบกระตือรือร้น

“ไม่ต้อง ผมต้องการย้ายอันนามาเป็นเลขานุ ส่วนตัวของผม รีบพิมพ์ขึ้นมาเลย”

“อะไรนะค่ะบอส! ถ้าฉันบอสจะให้ราชินีไปอยู่ไหนล่ะค่ะ”

“ก็ทำงานของคุณไปสิ ผมจะมีเลขานุ สักสิบคนก็ได้ ไม่เห็นแปลก เข้าใจหรือยัง”

“คะ...ค่ะ”

...

ราชินีเอียงหูออกห่างจากกระบอกโทรศัพท์ทันทีที่สิงหราช กระแทกสายโครม รีบคว้ากระดาษที่มีโลโก้บริษัทใส่พรินเตอร์ เปิดโปรแกรมบนหน้าจอขึ้นพิมพ์หนังสือคำสั่งพร้อมกับบ่นอยู่คนเดียว

“นี่ถ้าเป็นผู้หญิงนะ วัยทองชั่ววูบ”

หล่อนไม่เข้าใจสัณนิษฐานกับสิ่งที่เกิดขึ้นในวันนี้ แม้สิงหราชจะเป็นคนใจร้อน ค่อนข้างเอาแต่ใจตัวเอง แต่เวลาทำงานเขาเป็นมือโปรคนหนึ่ง ไม่เคยเลือดจะไปลมจะมา ออกคำสั่งไว้เหตุผลสายฟ้าฟาดดังเช่นที่ทำเมื่อครู่ รัชนี้นึกถึงใบหน้าซีดๆ ของอन्नาก็ยิ่งงุนงง ถ้าอन्नาคือสาวสวยหุ่นเซ็กซี่อย่างหล่อน หรือใครต่อใครที่สิงหราชเคยคงก็ว่าไปอย่าง นี่ต่อให้ตีลังกามองยังมองไม่เห็นถึงเสน่ห์ ทำให้ยากจะคิดได้ว่าการโยกย้ายครั้งนี้เป็นไปเพราะเสน่ห์หา

“หรือน้องอันติดหนึ่บอส”

รัชนี้เคาเรื่อยเปื่อย แล้วสะดุ้งเพราะเสียงโทรศัพท์บนโต๊ะดังขึ้น หล่อนรีบรับสาย กรอกเสียงหวานเพราะเคาว่าเป็นสิงหราช แต่ไม่ใช่

“พี่รัชนี้ อन्नาเองนะคะ”

“น้องอัน มีอะไรหรือเปล่าคะ ทำไมเสียงสั่นยังงั้น ถูกบอสดุมาใช่ไหม ไม่เป็นไรนะ บอสปากร้ายไปงั้นเอง ที่จริงใจดีใจดีจ๊ะ” เสียงสั้นเครือของอन्नาคที่ได้ยินทำให้รัชนี้เคาสู่มไปได้ทิศทางเดียว หล่อนรีบเอ่ยปลอบด้วยความเห็นอกเห็นใจ ถึงไม่สนิทสนมกันนัก แต่อन्नาก็เป็นเพื่อนร่วมงานที่น่ารักคนหนึ่ง ปลอ่ยให้ขวัญผวากับอารมณ์ของเจ้านายต่อไปก็ออกจะน่าสงสารไปหน่อย

“น้องอัน” รัชนี้เอ่ยเรียกเมื่อปลายสายเคาแต่เจียบ “มีธุระจะพูดกับพี่หรือเปล่าคะ ที่กำลังรีบพิมพ์หนังสือให้บอสเรื่อง...”

รัชนี้กำลังจะบอกข่าวโยกย้ายตำแหน่งให้เจ้าตัวรู้ แต่ฝายันเอ่ยขัดขึ้นก่อน

“คุณเหมรัชดีไม่อยู่ อันไม่รู้จะบอกกับใคร ฝากพี่รัชนี้เรียนเจ้านายใหญ่ด้วยนะคะว่าอันขอลาออก”

...

“อन्नาขอลาออก!” เสียงทวนถามอย่างไม่เชื่อหูของสิงหราชดัง

คับห้องทำงาน

หน้าตาถ่มมิ่งทึงของเจ้านายนำกลัวจนราชินีที่ยืนรายงานอยู่หน้าโต๊ะทำงานคอย่น ก้มหน้าไม่กล้าสบตา

“ลาออกได้ยังไง ไครอนุมัติ”

“คงไม่มีหรอกค่ะ เพราะเห็นว่าคุณหมไม่อยู่เลยโทร. มาฝากให้ราชินีเรียนให้บอสทราบ” ราชินีจำต้องเงยหน้าขึ้นรายงานด้วยอาการหวาดๆ เกรงระเบิดลง

สิงหราชกัตพั่นกรอด เดินมาหยุดริมหน้าต่าง กระซอกสายตึงมูลีบั้งแสงขึ้นจนสุดเพื่่อมองลงไปเบื้องล่าง จากชั้นบนสุดเขาเห็นรถคันเล็กกรวกับรถของเล่น ผู้คนเหลือตัวนิดเดียว ต่อยให้มองหายังไงก็คงไม่เห็นอันนา

“บ้าเอ๊ย!” ฟาดมือใส่กระจกดังปัง

ราชินีสะดุ้ง ก้าวถอยหลังเตรียมวิ่งหากเจ้านายอาละวาด

“ผมไม่อนุมัติ เขาจะออกได้ยังไง”

สิงหราชหมุนตัวกลับมาไล่เบี่ยราชินีผู้มีความมั่นใจสูง แต่ตอนนี้อยืนหน้าชิดตัวสั่นเพราะอารมณ์โกรธจัดของเจ้านายที่ตัวเองไม่เคยเห็น

“ราชินีว่า...”

“ผมไม่ยอม” สิงหราชเค้นเสียง กำหมัด “ไปหาแพ้มประวัติอันนามาให้ผม”

“บอสจะเอามาทำอะไรคะ” ราชินีถามตามนิสัยปากไวแล้วรีบับคำพูด ก้มหน้าจุก “ราชินีจะรีบไปเอามาให้เดี๋ยวนี้แหละคะ” ราชินีรีบถอยออกจากห้องเร็วเกือบเท่าหายใจ

สิงหราชเดินกลับไปกลับมา อยากตามตัวอันนากลับมา แต่ไม่รู้จะตามได้จากไหน แต่ไม่ว่าอย่างไรเขาจะต้องตามเจอจนได้

“คิดหนีจากฉันหรือ เธอทำไม่สำเร็จหรอก อันนา!”